

ВЕСТИТЕЛ на Рєформацнята

Брой 1/2026

ЗАД КУЛИСИТЕ

ВЕСТИТЕЛ на Реформацията

Брой 1/2026

В ТОЗИ БРОЙ

Редакторска статия

Заговори, описани в Библията

1

Първата конспирация в историята

Тактиката на един паднал ангел

2

Опетнено влияние

*Заговор, донесен на земята, за да
породи бунт*

7

Изкусен да отмъщава или търсещ вечна победа?

*Характерът се проявява, когато
се сблъска с конспирация*

11

Ламтежът за повече

*Алчността при Йезавеловия
заговор*

15

Страх...

*От загуба на земна позиция и
обществен статус*

20

Парите

Любовта към тях ни завлича

24

Време е!

*Заговорът ще бъде пресечен в
неговата върхна точка*

27

Детски кът

*Охраняван от царя
на Небето*

30

Обмисляли ли сте някога идеята да разпространявате „Вестител на Реформацията“ сред хората, с които се срещате, или които познавате? Това списание все повече се замисля и проектира така, че да отговаря на реалния духовен глад на хората от днешното общество, като проследява именно точно линията на мисълта, проворикарана от актуалните събития. Сега, когато библиейското пророчество се разгръща пред очите ни, защо да не си носим поддръка няколко такива списания, с готовност да ги споделяме с искрени и мислещи хора, които се боят от Бога и жадуват да разберат какво се случва в света в момента?

Official Church Publication of the
Seventh Day Adventist Reform Movement

"The age in which we live calls for reformatory
action."

—Testimonies, vol. 4, p. 488.

Редактор: Л. Тудороу
Зам.-редактор: Б. Монтроуз
Дизайн: Д. Консейсао

Web: <http://www.sdarm.org>
E-mail: info@sdarm.org

ЗАГОВОРИ, ОПИСАНИ В БИБЛИЯТА

Един бърз начин да направиш нещо да изглежда нелепо тези дни е да му прикачиш етикета „конспирация“ или „теория на конспирацията“. А дали не ще се окаже правдоподобно в някои случаи група от влиятелни хора действително да заговорничат с престъпни цели? Да се отговаря веднага с пренебрежение към всеки, изразил подобна загриженост, като се хвърли срещу него етикета „Теория на конспирацията!“ е често срещана техника, която не отговаря напълно на принципите на здравата логика. Това е пример за обща заблуда, известна като *Argumentum ad hominem* и представлява стратегия на реториката, при която човек (понякога чрез намеци) започва атака срещу характера, мотива или някакво друго свойство на дадена личност, изразяваща мнението си, вместо да се разгледа същността на самия аргумент. Реакцията има за цел да хвърли съмнение върху човека, изказващ нещо, за което може да има основателни причини за безпокойство.

Мнозина, които са вършили нередности и такива, които са се подвели по тях, се крият зад този подход и го използват, за да заобиколят здравия логически аргумент. Те хвърлят обвинението, че ако някой забележи и изрази притеснение за нещо малко, което не изглежда съвсем наред, със сигурност говори теории на конспирацията - с други думи, той е прекалено загрижен, вероятно е небалансиран и приказва чисти теории, които обаче не са доказани. По този начин, без да се разследва случая честно, но с отправянето на подигравки, множество основателни наблюдения биват изобразени като необосновани. Обикновено така става,

когато описаните наблюдения противоречат на мнението на мнозинството (чиято история показва, че по-често греша, отколкото да е право.) Интересното обаче е как някои хора напоследък забелязват, че разликата между много от така наречените конспиративни теории и истината може да се окаже само периодът от време, дори да е в рамките на 6 -12 месеца. Така се случва понякога. Защо? Защото, когато реалността си пробие път през масата предубедени или дори подкупени хора, уж проверяващи за фалшиви новини, тогава хората, които са били несъзнателно заслепени от тълпата, най-после се пробуждат и виждат какво се е случвало през цялото време.

От друга страна обаче, в някои случаи времето и по-нататъшните изследвания може в крайна сметка да разкрият, че даденото твърдение действително е неоснователно и не добре обосновано. Но така или иначе, като първа стъпка, преди да се подиграем на вестителя, може би е по-разумно да смирим собствените си сърца и да проучим истинността на казаното. Да повторим - тази първа стъпка на смиряване на собствените ни сърца е от първостепенна важност.

Каква по принцип е разликата между теорията и истината? Теорията може да има много здрава основа. Много неща в живота не са напълно доказани, но една правдоподобна теория се основава на честно представени, надеждни данни и документация. Ако така се случи, че наблюдението оспорва съществуващите положения, то няма да бъде популярно. Тогава обикновено то става обект на яростна атака, което е жалко, за-

щото отговорността по доказването за или против твърденията лежи върху двете страни на спора, а не само върху непопулярното малцинство.

А какво да кажем за Библията и Духа на пророчеството? Дали Божиите свети писания разказват за често укривани задкулисни конспирации в историята, при които тайно са били подемани зли намерения срещу Бога и Неговите праведни принципи? Абсолютно! Вдъхновението говори за множество такива. А в Откровение 13-та глава настойчиво ни предупреждава за една доста значителна конспирация, която се задава на хоризонта. Защо благоразумието и безопасността налагат голяма част от книгата Откровение да бъде написана с кодиран, символичен език? Ами, защото целият конфликт между Христос и Сатана представлява разкриване на един огромен заговор!

В този брой на „Вестител на реформацията“ ще разгледаме няколко примера за конспирации през историята, предприети срещу Бога и Неговия народ. Те са били подбудени от по-примитивните елементи на падналата греховна природа, като омраза, бунтарство и жажда за отмъщение, гордост, алчност, стремеж към позиция в обществото или към натрупването на пари - да изброим само няколко. Ако искаме да бъдем част от решението в този свят, а не част от проблема, трябва да изследваме сърцата си и да обмислим тези въпроси с молитва, за да можем да отворим очите си (в Откровение 3:18 Исус нарича това помазване на очите с колурий), та да можем да почетем Бога на истината, независимо от цената, независимо от подигравките.

ПЪРВАТА КОНСПИРАЦИЯ В ИСТОРИЯТА

от Питър Лаушевич

Когато погледнем Десетте заповеди, те не ни казват нищо в прав текст за омразата. Елементът, наречен омраза, е нещо ужасно. Тя причинява войни, разбити семейства и е разрушителна за всички видове взаимоотношения. Когато Декалогът казва: „Не убивай“, то се отнася до нещо повече от самото действие (Изход 20:13). Тези заповеди, написани на камък с Божия пръст и прогласени от планина Синай, са велики принципи, включващи причината, а не само външното действие. Каква е причината за убийството? Какво кара един човек да отнеме живота на друг? „Всеки, който мрази брата си, е човекоубиец; и вие знаете, че в никой човекоубиец не пребъдва вечен живот“ (1 Йоаново 3:15). Това означава, че когато храним омраза, тя започва да овладява ума ни и малко по малко контролът ѝ става все по-дълбок и по-дълбок, докато не остане само една стъпка между омразата и убийството.

Друга заповед, свързана с омразата, е лъжата или лъжесвидетелстването (Изход 20:16). Последният остатък, наречен сто четиридесет и четирите хиляди сред вярващите, ще държат езиките си под контрол. „И в устата им не се намери лъжа; те са непорочни“ (Откровение 14:5). Библията ясно говори за връзката между езика и съвършенството. „Защото ние всички в много неща грешим; а който не греша в говорене, той е съвършен мъж, способен да обуздае и цялото тяло“ (Яков 3:2).

Защо съвършенството е свързано с езика? Защото въпросът за лъжата е свързан с останалите девет заповеди. „Ако рече някой: Любя Бога, а мразя брата си, той е лъжец; защото, който не люби брата си, когото е видял, не може да люби Бога, Когото не е видял (1 Йоаново 4:20). Тук виждаме как омразата, която е в основата на убийството, е свързана с дейността на езика. Нещо повече, Исус каза: „Вие сте от баща дявола, и желаете да вършите похотите на баща си. Той беше от край човекоубиец, и не устоя в истината; защото в него няма истина. Когато изговаря лъжа, от своите си говори, защото е лъжец, и на лъжата баща“ (Йоан 8:44). И така, получава се, че омразата, убийството и лъжата са тясно свързани. И техният родоначалник е Сатана, който е овладял до съвършенство и трите.

Тези елементи описват греха

Библията нарича омразата, убийството и лъжата грях. Единственото определение за греха намираме в 1 Йоаново 3:4: „Всеки, който върши грях, върши и беззаконие, защото грехът е беззаконие.“ Като знаем, че законът е проявление на Божия характер, тогава грехът трябва да бъде нещо, което противоречи на Неговия характер. Той се явява дисхармонична нота на раздор във Вселената. От друга страна, Христос носи единение сред последователи Си: „Да бъдат всички едно; както Ти,

Отче, си в Мене и Аз в Тебе, тъй и те да бъдат в Нас, за да повярва светът, че Ти си Ме пратил“ (Йоан 17:21).

В същото време Христос заяви: „Да не мислите, че дойдох да поставя мир на земята; не дойдох да поставя мир, а нож“ (Матей 10:34). Защо? Защото хората не пожелаха да приемат словото на живота. Защото те воюваха срещу вестта, изпратена им да им донесе радост, надежда и живот.

„Считаме, че евреите не могат да бъдат извинени, защото отхвърлиха и разпънаха Христос. Но днес вестите, които Господ изпраща, често се приемат по подобен начин, както евреите приеха Христовата вест. Ако Господното наставление не е в хармония с човешкото мнение, гневът поема контрол над разума и хората се оставят в ръцете на врага, противопоставяйки се на вестта, която Бог изпраща. Сатана ги използва като остри инструменти, за да се противопостави на напредъка на истината.“¹

Въпреки че има единство сред Христовите последователи, Сатана внася само раздори. Такива съществуват дори сред собствените му последователи. При това положение можем да заключим, че преди да се е появил грехът, във Вселената е съществувало съвършено единение. Всички сътворени същества са били в хармония с Божия характер. Цялото създание е било сплотено от силата на любовта, защото „Бог е любов; и който пребъдва в любовта,

пребъдва в Бога, и Бог пребъдва в него“ (1 Йоаново 4:16). Основата на тази истинска любов е покоряването на закона, който се явява просто проявление на Божия характер: „Защото ето що е любов към Бога: да пазим неговите заповеди; а заповедите Му не са тежки“ (1 Йоаново 5:3). Нека повторим: докато е нямало грях (нарушение на закона), във Вселената е съществувала съвършена хармония - защото всички са живели на принципа на покоряване на Бога чрез истинска любов. А защо съществата са откликвали с послушание чрез истинска съвършена любов? „Ние любим Него, защото първо Той възлюби нас“ (1 Йоаново 4:19). Това бе така не само след като съгрешихме, защото Христос беше наш Гарант „още преди основите на този свят да бъдат положени (Откровение 13:8).“

Откъде се е появил грехът?

И така, откъде тогава произлезе грехът? Нека прочетем Езекиил 28:11–15: „При това, Господното слово дойде към мене и рече: Сине човешки, дигни плач за тирския цар, и кажи му: Така казва Господ Йехова: Ти си печат на съвършенство, пълен си с мъдрост и съвършен по хубост. Ти бе в Божията градина, в Едем; ти бе обсипан с всякакви скъпоценни камъни: със сард, топаз, диамант, хрисолит, оникс, яспис, сапфир, антракт, смарагд и със злато; направата на тъпанчетата и на свирките ти е била приготвена за тебе в деня, когато си бил създаден. Ти беше херувим помазан за да засеняваш; и аз те поставих, така щото беше на Божия свет хълм; ти ходеше сред

огнените камъни. Ти бе съвършен в постъпките си от деня, когато бе създаден, догдето се намери беззаконие в тебе.“

Откъде знаем, че тук не се говори буквално за тирския цар? Защото това същество е било в Едемската градина (ст. 13). Ако тирският цар би бил човек, то той би бил роден от жена. Следователно, той би започнал да съгрешава от раждането си. Псалмистът обяснява истинското състояние на всеки човек (с изключение на Исус Христос), който някога е бил роден: „Ето родих се в нечестие, и в грях ме зачна майка ми“ (Псалм 51:5). „Понеже всички съгрешиха и не заслужават да се прославят от Бога“ (Римляни 3:23). От всички родени от жена, Христос е единственият, който никога не е съгрешавал: „Защото и на това сте призвани; понеже и Христос пострада за вас, и ви остави пример да последвате по Неговите стъпки; Който грях не е сторил, нито се е намерило лукавщина в устата Му“ (1 Петрово 2:21, 22). Така че това същество не би могло да бъде човек, какъвто е буквалният тирски цар, защото, както се спомена по-горе: „Ти бе съвършен в постъпките си от деня, когато бе създаден, догдето се намери беззаконие в тебе“ (Езекил 28:15).

Освен това, тирският цар не би могъл да бъде в Едем, ако беше грешен човек, защото единствените грешни хора в Едем бяха Адам и Ева и поради греха си те бяха изгонени: „И Господ Бог каза: Ето, човекът стана като един от нас, да познава доброто и злото; и сега, за да не простре ръката си да вземе и от дървото на живота, да яде и да

живее вечно, затова Господ Бог го изпъди от Едемската градина да обработва земята, от която бе взет. Така Той изпъди Адама; и постави на изток от Едемската градина херувимите и пламенния меч, който се въртеше, за да пазят пътя към дървото на живота“ (Битие 3:22–24).

Единственото друго същество, замесено в греха в Едем, беше змията (по-точно онзи, който я използва). „Тогава рече Господ Бог на змията: Понеже си сторила това, проклета да си измежду всеки вид добитък и измежду всички полски зверове; по корема си ще се влачиш, и пръст ще ядеш през всичките дни на живота си“ (Битие 3:14). Знаете историята. Но коя всъщност беше онази змия? „И свален биде големият змей, оная старовременна змия която се нарича дявол и сатана, който мами цялата вселена; свален биде на земята, свалени бидоха и ангелите му заедно с него“ (Откровение 12:9). Тези са единствените сътворени същества, които са извършили грях в Едем [т.е. Адам, Ева и змията]. Следователно, съществото, за което е записано в книгата на пророк Езекиил, което е било в Едем и някога е било съвършено, трябва да е било Сатана.

Обърнете внимание на описанието на Сатана, преди да стане това, което знаем за него днес. Той е бил херувим, помазан, за да засенява (Езекил 28:14). В еврейската служба в светилището херувимите са били в непосредственото Божие присъствие (Вж. Изход 25:10–22. Обърнете специално внимание на Божието присъствие в стих 22.) Така че Сатана, преди да стане такова зло същество, трябва да е бил едно от сътворените същества, стоящи най-близо до Бога, ако не и най-близо от всички останали, тъй като се казва „херувим помазан, за да засеняваш“.

Другото, което виждаме е, че Сатана е бил много музикално същество. Бил е толкова музикален, че „направата на тъпанчетата и на свирките ти е била приготвена за тебе в деня, когато си бил създаден“ (Езекиил 28:13). Това показва защо той използва музиката с толкова голям успех в света днес.

Той се възгордял поради хубостта си и в него се е намерил грях. „От много голямата ти търговия напълниха всичко сред тебе с насилие, и ти съгреси; затова те отхвърлих като скверен от Божия хълм, и те

изтребих отсрещо огнените камъни, херувиме засеняващи! Сърцето ти се надигна поради хубостта ти; ти разврати мъдростта си поради блясъка си; Аз те хвърлих на земята, изложих те пред царете, за да те гледат. Ти омърси светилищата си чрез многото си беззакония, чрез несправедливата си търговия; затова извадих огън изсред тебе, който те изяде, и те обърнах на пепел по земята пред очите на всички, които те гледат. Всички, които те познаваха между племената, се удивиха на тебе; ужас си станал, и не ще те има до века“ (Езекил 28:16–19).

Поради греха си той най-накрая ще бъде унищожен и ще прекрати съществуването си (ст. 19). Забележете как ще стане това. Бог казва: „затова извадих огън изсред тебе, който те изяде, и те обърнах на пепел по земята пред очите на всички, които те гледат“ (стих 18). Това същество, Сатана, ще да е същото като корена, за който се говори в Малахия 4:1-3. Забележете приликата в унищожението: „Защото, ето, иде денят, който ще гори като пещ; и всичките горделиви, и всички, които вършат нечестие, ще бъдат плява. И тоя ден, който иде, ще ги изгори, казва Господ на Силите, та няма да им остави ни корен, ни клонче... Ще стъпчете нечестивите; защото те ще бъдат пепел под стъпалата на нозете ви в деня, който определям, казва Господ на Силите.“ И отново обърнете внимание: „И дяволът, който ги мамеше, биде хвърлен в огненото жупелно езеро, гдето са и звярът и лъжепророкът; и ще бъдат мъчени денем и нощем до вечни векове.“ (Откровение 20:10).

И така, грехът е навлязъл в този свят и във Вселената чрез Сатана по някакъв мистериозен начин - защото Сатана първоначално е бил създаден съвършен.

Причината

Друг пасаж, в който се говори за падането на Сатана, се намира в Исая 14:12–20: „Как си паднал от небето, ти Деннице, сине на зората! Как си отсечен до земята, ти, който поваляше народите; а ти думаше в сърцето си: Ще възляза на небесата, ще възвиша престола си над Божиите звезди, и ще седна на планината на събраните богове към най-крайните страни на север, ще възляза над висотата на облаците,

ще бъда подобен на Всевишния. Обаче ти ще се снишиш до преизподнята, до най-долните дълбочини на рова. Ония, които те видят ще се взрат в тебе, ще те разгледат, и ще рекат: Тоя ли е човекът, който правеше да трепери земята, който разклащаше царствата, който запусваше света, и съсипваше градовете му, който не пускаше в домовете им затворниците си? Всичките царе на народите - те всички - спят в слава, всеки в дома си; а ти си отхвърлен от гроба си като презряно клонче, като дреха на убити, на прободени с нож, на слизащи между камъните на рова, - като потъпкан под нозе труп. Ти не ще се съединиш с тях в погребение, защото си погубил земята си, избил си своите люде; родът на злодейците никога не ще се споменува.“

Сравнявайки тези стихове с онези в Езекил, можем да видим, че Луцифер тук е същата личност като нечестивия, описан там. Но нека сравним и с глава 12-та в Откровение: „И стана война на небесата: Излязоха Михаил и неговите ангели да воюват против змея; и змеят воюва заедно със своите ангели; обаче, те не надвиха, нито се намери вече място за тях на небето. И свален биде големият змей, оная старовременна змия която се нарича дявол и сатана, който мами цялата вселена; свален биде на земята, свалени бидоха и ангелите му заедно с него.“ Исая заяви, че Луцифер е паднал от небето. Йоан дава толкова ясна картина на това събитие в кн. Откровение, но описаната тук история е така тъжна. Йоан пише за Луцифер след падането му от небето: „Затова, веселете се, небеса и вие, които живеете в тях. Но горко на вас, земя и море, защото дяволът слезе у вас много разярен, понеже знае, че му остава малко време“ (Откр. 12:7-9, 12).

Според текста в Исая виждаме, че отпадането на Сатана от това да бъде Луцифер [т.е. Синът на зората] е по причина на неговата гордост и себевъзвеличаване: „Ще възляза на небесата, ще възвиша престола си над Божиите звезди,... ще бъда подобен на Всевишния“ (Исая 14:13, 14). Имайки предвид всичко това, вероятно ще погледнем с по-голямо разбиране на предупрежденията: „Гордостта предшества погибелта, и високоумието - падането“; „Така щото, който мисли, че стои,

нека внимава да не падне“ (Притчи 16:18; 1 Коринт. 10:12). Това е първоначалният грях, който продължава да причинява скърби и неволи - не само за Сатана и неговите ангели, но и за всеки, който не живее в спасителна връзка с Христос.

И така, защо Луцифер стана Сатана? Защото, вместо да се стреми да въздава в сърцето си слава на Бога (вж. Исая 14:13, 14), която Му се полага (Колос. 1:16) и да Му бъде верен, стремежът на Луцифер бе да спечели уважението за себе си. Така той се превърна в бащата на злото, на лъжата и да - в бащата на омразата (вж. Йоан 8:44). Престъпните му планове да убива бяха напълно изявени, когато той подстрека евреите да разпнат Христос на кръста. Но именно чрез това деяние той подпечата своята съдба: „И тъй, понеже децата са същества от общата плът и кръв то и Той, подобно на тях, взе участие в същото, за да унищожи чрез смъртта този, който има властта, сиреч, дявола“ (Евреи 2:14).

Но, „понеже присъдата против нечестиво дело не се изпълнява скоро, затова сърцето на човешките чада е всецяло предадено да струва зло“ (Еклиз. 8:11). Така и със Сатана. Той така се одързостяваше все повече и повече срещу Бога и управлението Му, че захвана да обикаля като рикаещ лъв „търсейки кого да погълне“ (1 Петрово 5:8). Обаче и на това ще му дойде краят. Както вече видяхме, той и неговите последователи ще бъдат унищожени така, че никога повече няма да смушават тази Вселена, защото обещанието е: „Какво се съвещавате против Господа? Той ще направи пълно разорение, тъй щото бедствие няма да ви нападне втори път“ (Наум 1:9).

Сравнение с Божия характер

За разлика от ужасния, разрушителен характер на Сатана, откриваме, че у Бога има само правда: „На Тебе Господи, прилича правда, а на нас срам на лицето, както е и днес“ (Даниил 9:7). От този стих разбираме, че нашият Бог е правда. С други думи, Неговият характер е праведен. Винаги, когато говорим за някого, че е праведен човек, имаме предвид неговия характер.

Друг стих казва: „...Защото всички Твои заповеди са правда“ (Псалм

Той така се одързостяваше все повече и повече срещу Бога и управлението Му, че захвана да обикаля като рикаещ лъв „търсейки кого да погълне“ (1 Петрово 5:8). Обаче и на това ще му дойде краят. Както вече видяхме, той и неговите последователи ще бъдат унищожени така, че никога повече няма да смушават тази Вселена, защото обещанието е „Какво се съвещавате против Господа? Той ще направи пълно разорение, тъй щото бедствие няма да ви нападне втори път“ (Наум 1:9).

119:172). След като Бог е праведен (което разкрива Неговия характер), то и всичките Негови заповеди също са праведни, следователно можем да заключим, че грехът, който включва омраза, убийство и лъжесвидетелстване, не може да е произлязъл от Бога, тъй като от Него произтича само правда. Можем да направим извода, че за да разберем Божия характер, трябва да разгледаме Неговите заповеди, защото те ни го разкриват.

Но дори и да ги изучаваме можем ли да стигнем до пълно проумяване на характера Му? „О колко дълбоко е богатството на премъдростта и знанието на Бога! Колко са непостижими Неговите съдби, и неизследими пътищата му! Защото: „Кой е познал ума на Господа, или, кой Му е бил съветник?“ или: „Кой от по-напред Му е дал нещо, та да Му се отплати?“ Защото всичко е от Него, чрез Него и за Него. Нему да бъде слава до векове. Амин“ (Римляни 11:33-36). Макар че не можем напълно да Го разберем, все пак има неща, които можем да проумеем: „Скритото принадлежи на Господа нашия Бог, а откритото принадлежи на нас и на чадата ни до века, за да изпълняваме всичките думи на тоя закон“ (Второз. 29:29). Тук виждаме, че макар скритото да принадлежи само и единствено на Бога, все пак има някои неща разкрити и те принадлежат на нас и на децата ни, за да можем да се покоряваме на това, което сме научили от Него. Трябва да изучаваме разкритите нам неща, за да можем да стигнем до пълното знание, което е дадено на наше разположение, та да разкрием истинските доктрини (учения), които ще ни доведат до съвършенство на характера: „за да бъде Божият човек усъвършенствуван, съвършено приготвен за всяко добро дело“ (2 Тим. 3:17).

Защо е толкова важно да познаваме Бога? Защо е толкова важно да познаваме истината? Защото

Исус каза: „Аз съм пътят, и истината, и животът; никой не дохожда при Отца, освен чрез Мене“ (Йоан 14:6). Значи, истината – това е Исус и като познаваме Исус – истината, ние имаме вечен живот: „А това е вечен живот, да познаят Тебе, единия истинен Бог, и Исуса Христа, Когото си изпратил“ (Йоан 17:3). Ако в момента познаваме Исус до степента и дълбочината, в която бихме могли да Го опознаем, то ние имаме вечен живот. Не някъде там в далечното бъдеще, а тук и сега. Обърнете внимание на следните думи: „Това писах на вас, които вярвате в името на Божия Син, за да знаете, че имате вечен живот и да вярвате в името на Божия Син“ (1 Йоаново 5:13).

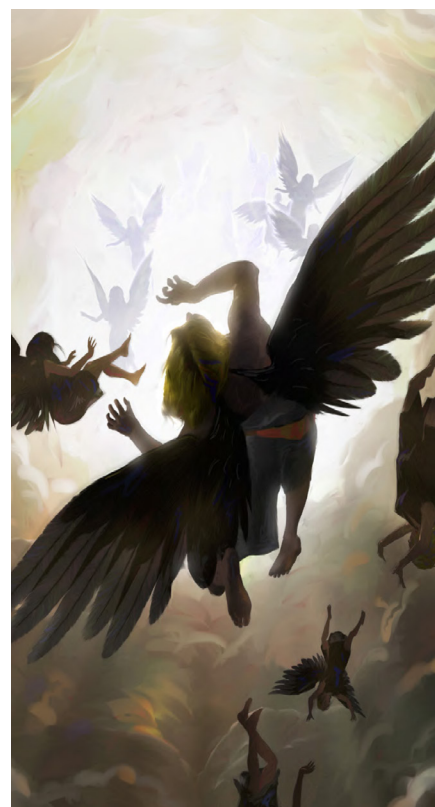
За разлика от гореописания Божия характер, виждаме какъв е този на стария измамник – Сатана. При все това, няма причини за съществуването на такъв характер. Действието на греха е наречена „оня тайна, сиреч, беззаконието“ (2 Солунци 2:7). Тайна наричаме нещо, което не можем да проумеем напълно. Грехът е натрапник, за чието присъствие не може да се приведе нито една причина. Той е нещо мистериозно, за което не може да се даде пояснение; да бъде извиняван, означава да бъде оправдаван. Ако можеше да се намери извинение за греха или да се намереше някаква причина за неговото съществуване, тогава щеше да престане да бъде грях. Вместо това, щеше да бъде естествена част от вселената. Поради съвършения характер на Създателя обаче, остава мистериозна тази конспирация, организирана от един, който някога се е наричал Луцифер, но се е превърнал в това зло същество, наречено дявол и Сатана.

А какво се случва с хората, които следват Сатановите пътища въпреки разкрития им Божия характер и Божиите покани, че ще прощава щедро на онези, които се покаят? „Понеже аз виках, а вие отказате да слушате, понеже простирах ръ-

ката си, а никой не внимаваше, но отхвърлихте съвета ми, и не приехте изобличението ми, - то и аз ще се смея на вашето бедствие, ще се присмея, когато ви нападне страхът, когато ви нападне страхът, като опустошителна буря, и бедствието ви се устреми като вихрушка, когато скръб и мъка ви нападат, тогава те ще призват, но аз няма да отговоря, ревностно ще ме търсят, но няма да ме намерят. Понеже намразиха знанието, и не разбраха страха от Господа, не приеха съвета ми, и презряха всичкото ми изобличение, затова, ще ядат от плодовете на своя си път, и ще се наситят от своите си измислици“ (Притчи 1:24-31).

Защо да се променяме?

Защо е толкова трудно за нас да се променим? „Понеже всеки, който върши зло, мрази светлината, и не отива към светлината, да не би да се открият делата му“ (Йоан 3:20). Това е свързано с нашите желания.

Затова Бог иска всъщност да промени начина си на мислене. О, ако можеше само да осъзнаем, че да останем в сегашното си състояние въобще не е в наша полза! „Праведният мрази лъжата, а нечестивият постъпва подло и срамно“ (Притчи 13:5). В действителност, оставането ни в греховното ни състояние ще доведе до нашата смърт. Бог пояснява: „А който ме пропусна, онеправдава своята си душа; всички, които мразят мене, обичат смъртта“ (Притчи 8:36).

Характерни черти на праведните

Има ли нещо добро в омразата (само че не срещу хората, тъй като сме длъжни да разкриваме Божията любов към света, дори към онези, които стават наши врагове)? „Чули сте, че е било казано: „Обичай ближния си, а мрази неприятеля си“. Но Аз ви казвам: Обичайте неприятелите си и молете се за тях, които ви гонят; за да бъдете чада на вашия Отец, Който е на небесата; защото Той прави слънцето Си да изгрява на злите и на добрите, и дава дъжд на праведните и на неправедните. Защото, ако обичате само ония, които обичат вас, каква награда ви се пада? Не правят ли това и бирниците? И ако поздравявате само братята си, какво особено правите? Не правят ли това и езичниците? И тъй бъдете свършени и вие, както е свършен вашият небесен Отец“ (Матей 5:43-48).

Трябва да стигнем до точката, когато ще започнем да мразим греха, за да се отвърнем от него в сърцата си. Псалмистът заявява: „Чрез Твоите правила станах разумен; затова мразя всеки лъжлив

път“ (Псалм 119:104). След като Сатана е бащата на лъжата, значи за новородените от Бога става нещо естествено да я мразят: „Мразя лъжата и се гнуся от нея, но закона Ти обичам“ (Псалм 119:163). Хората, които продължават да поддържат дяволския характер влизат във война с онези, които приемат Божия характер: „Не мразя ли, Господи, ония, които мразят Тебе? И не гнуся ли се от ония, които се подигат против Тебе? Със свършена омраза ги мразя, за неприятели ги имам“ (Псалм 139:21, 22). И това важи не само за нашите действия, но и за мислите ни: „Намразих двоеумните, а Твоя закон възлюбих“ (Псалм 139:113 – в англ. Библия: „Намразих суетните мисли, но Твоя закон възлюбих“ – бел. прев.). Мислите често биват предизвикани от определени действия. Поради тази причина е потребно внимателно да пазим каналите за достъп до нашите сетива, които оказват влияние върху душата ни: „Няма да положа пред очите си нещо подло; мразя работата на изневерниците, тя няма да се прилепи до мене“ (Псалм 101:3).

Дори и Бог мрази определени неща: „Шест неща мрази Господ, даже седем са мерзост за душата Му: надменни очи, лъжлив език, ръце, които проливат невинна кръв, сърце, което крои лоши замисли, нозе, които бърже тичат да вършат зло, неверен свидетел, който говори лъжа, и оня, който сее раздори между братя“ (Притчи 6:16-19).

Как можем да възпроизведем Божия характер? „Мразете злото, обичайте доброто и установявайте правосъдие в портата; може би Господ, Бог на Силите, да се смили за останалите от Йосифа“ (Амос 5:15). Какъв ще бъде резултатът в нашия личен живот по отношение на света и княза на този свят? „Ще бъдете мразени от всички, поради Моето име; а който устои до край, той ще бъде спасен“ (Матей 10:22). Как би трябвало да реагираме на такова едно поведение от страна на света към нас?

„Блажени сте, когато ви намразят човеците, и когато ви отлъчват от себе си и ви похулят и отхвърлят името ви като лошо, поради Човешкия Син“ (Лука 6:22).

Как е възможно да вършиш правото, а после да страдаш заради него? „Който обича живота си, ще го изгуби; и който мрази живота си на този свят, ще го запази за вечен живот“ (Йоан 12:25). Тук става дума за делото на себепредаване – да предадем своята волята на любящата воля на нашия Създател.

Край на тази конспирация

Представете си само онзи ден: „Великата борба е свършена. Няма повече грях и грешници. Цялата вселена е чиста. Необятното творение бие в един пулс на хармония и радост. От Този, Който е сътворил всичко, се излъчва живот, светлина и радост по всички царства на безбрежното пространство. От най-мъничкия атом до най-големия свят, всички неща, одушевени или неодушевени, в непомрачена красота и свършена радост заявяват: Бог е любов!“²

И в заключение, помнете следното: „Господ не забавя това, което е обещал, според както някои смятат бавенето, но заради вас търпи за дълго време; понеже не иска да погинат някои, но всички да дойдат на покаяние. А Господният ден ще дойде като крадец, когато небето ще премине с бучение, а стихииите нажежени ще се стопят, и земята и каквото се е вършило по нея ще изчезнат. Прочее, понеже всичко това ще се стопи, какви трябва да сте вие в света живеене и в благочестие, като очаквате и очаквате дохождането на Божия ден, поради който небето възпламенено ще се стопи, и стихииите нажежени ще се разложат! А според обещанието Му очакваме ново небе и нова земя, в която да живее правда. Затова, възлюбени, като очаквате тия неща, старайте се да се намерите чисти и непорочни пред Него, с мир в сърцата си“ (2 Петрово 3:9-14).

Източници:

1. Библейски коментар на АСД [Коментари на Е. Уайт], т. 5, с. 1089.
2. Великата борба, с. 678

от Мариан Сирбу

ОПЕТНЕНО ВЛИЯНИЕ

ЗАГОВОР, ДОНЕСЕН НА ЗЕМЯТА, ЗА ДА ПРЕДИЗВИКА БУНТ

Чрез пророците в Божието слово ни се съобщава, че знанието в края на времето ще се увеличи драстично. „...Мнозина ще я прочитат, и знанието ще се умножи“ (Дан. 12:4, посл. част – Синод. превод).

В съвременния свят е по-лесно от всякога човек да получи достъп до всевъзможна информация в различни формати - печатни издания, радио, телевизия, социални медии – всички те допринасят за увеличаването на знанието. Тези средства не само са станали много мощни, но всъщност създадоха една зависимост у хората, явявайки се много важен източник на информация за тяхното всекидневие, напр. относно прогнозата за времето, ежедневието им режим на хранене, пазаруване, работата. Тази зависимост на свой ред оказва голямо влияние върху човешкия мозък – независимо дали положително, или отрицателно.

Що е влияние?

Влиянието представлява капацитетът да се предизвика

въздействие или въздействието само по себе си върху характера, развитието или поведението на някого или нещо. То е **капацитетът или мощта** на отделни личности или неща да се проявяват като заставляща сила или да оказват въздействие върху действията, поведението, мненията и пр. на останалите.

Има мнозина, които не приемат втората концепция или поне в частта ѝ, че въздействието се явява сила. Така се получава схващането, че за постигането на целта се употребяват заплахата или силата. Това е свършено противоположно на самата способност за „оказване на въздействие“ върху нещо чрез положителна подкрепа и насърчение.

Употребата на влиянието

„Най-големият от всички дадени ни чрез Соломоновия живот уроци е да знаем колко голямо влияние оказваме върху околните за добро или за зло. Колкото и малка да е нашата сфера на влияние, то е за хубаво или за лошо и вън от нашето

знание или контрол се отразява върху другите за благословение или за проклятие. Влиянието ни може да е изпълнено с мрака на недоволството и себелюбието, да е отровено от смъртоносното петно на някой подхранван грях или пък да е заредено с даващата живот енергия на вярата, насърчението и надеждата и да е подсладено от аромата на любовта. Едно е сигурно, то винаги ще има мощта да подтиква към добро или към зло.“¹

„Онези, които днес заемат издигнати постове, трябва да се стремят да научат урока, даден чрез молитвата на Соломон. Колкото по-висока е длъжността на човек, толкова по-голяма е отговорността му и по-мощно е влиянието, което упражнява, по-голяма е зависимостта му от Бога.“²

За да разберем повече за силата на влиянието, е нужно да се върнем назад към сътворението на света и да проследим как е била употребена по един погрешен начин. В Библията виждаме, че Бог казва на Луцифер: „Ти бе съвършен в постъпките си от деня, когато бе създаден,

догдето се намери беззаконие в тебе“ (Езек. 28:15).

„Срещу Бога се бе надигнало същество, притежаващо чудна сила и удивителна слава. За Луцифер Господ казва: „Ти си печат на съвършенство, пълен си с мъдрост и съвършен по хубост“ (Езек. 28:12). Той беше засеняващият херувим. Бе стоял в светлината на Божието присъствие. Беше най-висшето от всички сътворени създания и чрез него Бог откриваше намеренията Си на вселената.“³

Луцифер беше едно от най-удивителните Божии творения и разполагаше с огромна власт, авторитет и влияние в небето. Неговото въздействие върху ангелите бе пропорционално на интелигентността му, позицията, която заемаше и неговата популярност. Бог бе дарил всичко това на Луцифер безплатно, давайки му възможността да го използва за отдаване на слава и чест на своя Създател. Но той злоупотреби с властта и талантите, които му бяха подарени и ги използва с цел да се сдобие с власт за себе си.

„След като съгреши, силата му да мами стана още по-голяма и истинският му характер още по-труден за разобличаване поради високото положение, което бе заемал при Отца.“⁴

„Сега всичките сили на превъзходния му ум бяха насочени към измамата, за да си осигури симпатията на ангелите, които бяха под негово командване.“⁵

„Сериозната промяна в положението му не увеличи нито любовта му към Бога, нито към мъдрия и праведен Божий закон. Когато Сатана се убеди напълно, че вече няма никаква възможност да бъде възстановен на предишната си длъжност и благоволение пред Бога, той прояви своята нарастваща омраза и яростна злоба.“⁶

„Сатана беше втори след Божия Син в небето. Той бе пръв сред ангелите. Със своята власт той сега оказваше деградиращо влияние, но Бог все още не можеше да го разкрие в истинската му светлина и едновременно с това да съхрани хармонията между небесните същества и

Себе Си при отстраняването му, заедно с всичкото му зло влияние. Силата на Сатана нарастваше, но злото, което вършеше още не беше осъзнато. То беше смъртоносно за вселената, но в интерес на безопасността на световите и на небесното управление бе необходимо да се позволи на това зло да се развие и да бъде видяно в истинската му светлина.“⁷

Много скептични християни задават въпроса „Защо Бог позволи на Луцифер да направи такава революция в небето? Нямаше ли Бог силата и властта да го унищожи и така да прекрати разрушаването на съвършената небесна хармония?“ Изглежда наистина странно, че Бог, Който знае края от началото, би позволил такова зло да се стовари на небето, осъзнавайки че последиците няма как да бъдат добри. Тогава защо Той постъпи така?

В Своята безкрайна мъдрост Бог напълно разбираше, че „влиянието на измамника не би било напълно премахнато, нито бунтовният дух би бил съвършено отстранен. На злото трябваше да му се позволи да се развие напълно. Заради доброто на цялата вселена през безкрайните векове, Сатана трябваше да бъде оставен да развие изцяло своите принципи. По този начин обвиненията му против Божественото управление щяха да бъдат видени в истинската им светлина от всички творения, така че Божията справедливост и милост и непроменимостта на Неговия закон вече никога нямаше да бъдат поставяни под въпрос.“⁸

Горният параграф, за разлика от скептичния въпрос, който вече споменахме, заявява, че толерирането на злото влияние на Сатана бе допуснато заради доброто на вселената. Без примера на неговия провал, щеше да има и други души, които биха поставяли Божието управление под въпрос и биха се опитали да предизвикат Неговата велика власт и сила. В този смисъл, Божието позволение към Сатана се явява по-скоро дело на милост, отколкото на жестокост.

Бунтовен заговор на Земята

„Сатана стоеше в изумление от новото си състояние. Щастие то му се бе изпарило. Той погледна ангелите, които като него някога бяха толкова щастливи, но сега бяха прогонени от Небето заедно с него. Нито сянка от недоволство не замъгляваше съвършеното им блаженство преди падението им, но сега всичко се бе променило. Лицата им, някога отразяващи образа на техния Създател, сега бяха мрачни и отчаяни. Между тях се бяха появили кавги, раздори и горчиви взаимни обвинения – състояния, които те не познаваха допреди да се възпротивят срещу Бога в Небето. Сатана наблюдаваше сега ужасните резултати от своя бунт. Той потререпа и се убоя да мисли за бъдещето и да размисля за края на всичко това.“⁹

„...[Сатана] щеше да се опита да разруши щастieto на Адам и Ева. Той щеше да се стреми да ги изкуси към бунт против Бога, знаейки добре, че това ще предизвика скръб в Небето.

Сподвижниците на Сатана го потърсиха; той се изправи в сред тях и, заемайки предизвикателна поза, им съобщи за своите планове да отнеме от Бога благородния Адам и неговата партньорка Ева. Ако успееше някак да ги подмами към неподчинение, тогава Бог щеше да промисли начин да прости на хората, и тогава и той самият, и всички паднали ангели щяха да бъдат в правото да се възползват от Божията милост. Ако обаче този план не проработеше, то те биха се обединили с Адам и Ева срещу Бога - понеже, веднъж престъпили Божия закон, хората щяха да се изложат на Божия гняв, също като тях. Прегрешението би поставило Адам и Ева в положението на бунт и Сатана и ангелите му щяха да могат съответно да се обединят с тях, щяха да могат да завладеят Едем и да го направят свой дом. И понеже така биха си осигурили достъп до дървото на живота, те си въобразяваха, че силата им би се изравнила с

Повечето от нас са запознати с падането на човека в грех, записано в Битие 3:1-7. Но колко от нас всъщност са се замисляли, че този библейски запис фактически може да разкрие истината за пропития с конспирации днешен свят?... Често пъти обаче това, което хората си въобразяват, че искат е по същество резултат от мощното влияние на медиите, които по косвен начин контролират техните желания.

тази на светите ангели и тогава дори Бог не би бил в състояние да ги прогони от там.“¹⁰

Преминаване към действие

„Сатана свика съвещание със своите зли ангели. Не всеки от тях обаче бе готов да се включи в това рисковано и ужасно дело. Той им заяви, че не би могъл да повери делото на никого от тях, понеже си мислеше, че той единствено имаше достатъчно мъдрост да изпълни такава важна задача. Поиска от тях да размислят, докато той се отдели на спокойно място, за да обмисли добре плановете си. Постара се да ги убеди, че това бе тяхната последна и единствена надежда. Ако се проваляха в това, всичките перспективи да си възвърнат контрола над Небето или над която и да била част от Божието творение, щяха да бъдат безнадеждно загубени.“¹¹

Повечето от нас са запознати с падането на човека в грех, записано в Битие 3:1-7. Но колко от нас всъщност са се замисляли, че този библейски запис фактически може да разкрие истината за пропития с конспирации днешен свят?

Сатана, прикрит зад змията, демонстрира основните елементи, потребни на всяка конспирация, за да има тя силно влияние върху човека. Обаче той не се появи пред Адам и Ева в реалния си вид, тъй като се боеше да не би те да го разпознаят и да си спомнят за неговото падение. „Ангелите....им разказаха тъжната история на бунта и падението Сатана... Те предупредиха двойката, че Сатана възнамеряваше да им навреди и бе нужно да бъдат нащрек, понеже имаше вероятност да се натъкнат на този паднал враг; той обаче нямаше да може да им

навреди, докато те напълно се покоряваха на Божието нареждане. Ако трябваше, Бог щеше по-скоро да им изпрати всеки ангел от небето да им помогне, отколкото да позволи на Сатана да им навреди. Но ако те нарушаха Божиата заповед, тогава Сатана щеше да има власт над тях да им досажда, да ги смущава и безпокои.“¹²

Един открит разговор, подет от Сатана, би издал на човешката двойка неговите мотиви и би ги подтикнал да се отдалечат от него, с което планът му щеше да пропадне. „Сатана се отдели, за да разработи план, който със сигурност да осигури падението на Адам и Ева. Боеше се, че намеренията му ще бъдат осуетени. И дори да успееше да вкара двойката в нарушаване на Божиата заповед и с това те да станеха престъпници на Божия закон, ако това не принесеше полза за него, то положението му не би се подобрило. По-скоро вината му би нараствала.“

Сатана скалъпи един друг план, при който той щеше да се появи като змия пред Адам и Ева и чрез нейното посредничество да представи своето послание пред тях.

Диалогът с Ева в Едемската градина

Най-напред, Сатана постави под въпрос истината, която тя и съпругът ѝ бяха научили от Бога.

„Той се обърна към нея, сякаш бе в състояние да прочете мислите ѝ: „Истина ли каза Бог да не ядете от всяко дърво в градината?“ Така, с меки и приятни слова, с музикален глас той се обърни към чудещата се Ева. Тя се стресна да чуе една змия да говори.“¹⁴

Сатана се стремеше чрез изкривяване на нейното схващане

за истината да я подмами в положение, в което щеше да може по-успешно да повлияе върху мисленето ѝ. Ако смогнеше да я накара да стъпи на тази почва, той щеше да има пълен контрол над ума ѝ и така да я подтикне да съгреша.

В опита си да постави Ева в капан, той я прелъсти, обръщайки се към страстта и желанието ѝ да стори точно обратното на това, което тя знаеше, че бе правилно.

„Ева се изненада и стресна, понеже ѝ изглеждаше, че чува ехото на собствените си мисли.“¹⁵

„Той възхвали нейната красота и превъзходна прелест, което поласка Ева. Но тя беше наистина изумена, защото знаеше, че Бог не бе дал на змията дара на речта.

Любопитството на Ева бе възбудено и тя вместо да избяга от мястото, остана да чуе как една змия говори. Изобщо не ѝ дойде на ум, че това би могъл да бъде падналият враг, който използва змията като средство, за да стигне до нея.“¹⁶

И днес почти всяка измамна схема се обръща към страстите и желанията на човека, карайки хората да изгубят от поглед кое е правилното поведение и вместо това да се съсредоточават върху своите желания. Често пъти обаче това, което хората си мислят, че искат е на практика резултат от мощното влияние на медиите, които по косвен начин контролират техните желания. Библията ни казва, че: „...който се изкушава, се завлича и подлъгва от собствената си страст; и тогава страстта зачева и ражда грех, а грехът, като се развие напълно ражда смърт“ (Яков 1:14, 15).

На трето място, Сатана изговори на Адам и Ева една по-

луистина, примесена с лъжа: „А змията рече на жената: Никак няма да умрете; но знае Бог, че в деня, когато ядете от него, ще ви се отворят очите и ще бъдете, като Бога, да познавате доброто и злото“ (Битие 3:4, 5).

„Като ядат от това дърво, зяви змията, двамата ще придобият една по-възвишена сфера на съществуване и ще навлязат в едно по-просторно поле на познание. Самата тя била яла от забранения плод и в резултат придобила силата да говори. И змията внуши на Ева, че Господ ревниво желае да нямат достъп до дървото, да не би да се издигнат и да станат равни Нему. Чудните качества на този плод давали мъдрост и сила, затова Бог им забранил да го вкусват или да го докосват. Изкусителят подшушна, че Божественото предупреждение нямало да се изпълни в действителност. То имало за цел само да ги сплаши. Как може да умрат? Та нали са яли от Дървото на живота? Бог се стремил да им попречи да стигнат до едно по-благородно развитие и да придобият по-голямо щастие.“¹⁷

Заклучение

Както се споменава в Откровение 20:10, дяволът е големият измамник на Божия народ днес, и винаги е бил такъв през вековете. Да си спомним, че Сатана изкушаваше и Господ Исус – източникът на безпределната мъдрост. Той дойде при Исус като светъл ангел, и под такава форма той ще застава пред хората отново, за да ги изкуси. Във 2 Коринт. 11:14 четем: „И не е чудно; защото сам сатана се преправя на светъл ангел“.

„Сатана работи по същия начин от времената на Адам, та до днес, при това с доста голям успех, изкушавайки човеците да проявяват недоверие към Божията любов и да се съмняват в Неговата мъдрост. И в грандиозния край на големия бунт, силите на злото ще се обединят в един отчаян опит да изпълнят своите планове в довеждането на човешки души до гибел.“¹⁸

Целта на врага е да изкривява истината, дадена ни от един любящ Бог и да я замества с лъжи по отношение на нас самите и на Божията грижа към нас. В крайна сметка, Сатана е бащата на лъжата, „защото в него няма истина“ (Йоан 8:44). Ако той успее да ни отдели от нашия Отец, той е в състояние да овладее и контролира напълно ума ни, както и да влияе върху всяка наша постъп-

ка. Единствено като се потапяме в Божието слово с постоянна молитва и чрез една мощна мрежа от вярващи, ние ще можем да устоим на сатанинското влияние и да преодолеем заговорите, с които той планира да атакува Божия народ днес.

Източници:

1. Патриарси и пророци, с. 85
2. Християнско водителство, с. 13
3. Копнежът на вековете, с. 758
4. Пак там.
5. Великата борба, с. 496
6. Духът на пророчеството, т. 1, с. 30
7. Избрани вести, кн. 1, с. 28
8. Великата борба, с. 498
9. Духът на пророчеството, т. 1, с. 28
10. Пак там, с. 30
11. Знамения на времето, 16 януари 1879
12. Пак там.
13. Духът на пророчеството, т. 1, с. 31
14. Пак там, с. 35.
15. Патриарси и пророци, с. 53
16. Духът на пророчеството, т. 1, с. 36
17. Патриарси и пророци, с. 54
18. Ривю енд хералд, 30 септември 1909

ИЗКУСЕН

ДА ОТМЪЩАВА

ИЛИ ТЪРСЕЩ ВЕЧНА ПОБЕДА

Характерът се проявява, когато се сблъска с конспирация

От Септимиу Мурешан

Всеки вярващ се радва на чудни привилегии! Да бъдем деца на Всемогъщия, имената ни да бъдат врязани на дланите на Неговите ръце, да бъдем изкупени и опростени от кръвта на Създателя, да бъдем отредени за живот, който се измерва с живота на Бога – какво повече може да желае човек? Ние наистина сме най-привилегированите граждани на вселената! Ти, скъпи мой читателю, си предметът на най-скъпата грижа и обич на твоя Небесен Отец, сякаш си единственото човешко същество на тази земя, защото „душата, предала се на Христос, е по-скъпоценна в очите Му от целия свят. Спасителят би преминал през агонията на Голгота дори ако трябваше да спаси само един за Своето царство. Той никога не ще изостави човека, за когото е умрял.“¹ Тук става дума за теб!

Престъпление в царското семейство! Амнон, първородният на цар Давид, насили полусестра си Тамар, красивата дъщеря на Давид от Мааха. (Мааха беше една от шестте жени на Давид по онова време. Тя беше дъщеря на Талмай, царят на Гесур [вж. 2 Царе 3:3] – вражеска територия, която Давид бе превзел, както ни се съобщава в 1 Царе 27:8.) Друго дете, родено от този съюз бе Авесалом - изключително привлекателният брат на Тамар.

Какво разрушително и пагубно отношение прояви техният полубрат Амнон! След като той насили Тамар, Библията ни съобщава: „Тогавя Амнон я намрази с много голяма омраза, така щото омразата, с която я намрази бе по-голяма от любовта, с която я бе zalюбил. И рече ѝ Амнон: Стани, иди си“ (2 Царе 13:15). Това въобще не е било любов, а само лъст.

Как нараства желанието за отмъщение

„А брат ѝ Авесалом ѝ каза: Брат ти Амнон ли се поруга с тебе? Но млъчи сега, сестро моя; брат ти е; не оскърбявай сърцето си за това нещо. И така, Тамар живееше като вдовица в дома на брата си Авесалома“ (2 Царе 13:20).

Ключов момент, който предизвика горчивия гняв на Авесалом беше, че царят, макар да се разгневи на случилото се, не стори абсолютно нищо, за да накаже тежкото престъпление: „А когато цар Давид чу всички тия работи, много се разгневи“ (2 Царе 13:21). Бащата на тези млади хора, царят, най-могъщият човек в страната не направи нищо...

Първият знак, че някой намисля отмъщение е прекъсването на общуването: „Между това, Авесалом не казваше на Амнона ни зло, ни добро; защото Авесалом мразеше Амнона за гдето беше насиллил сестра му Тамар“ (2 Царе 13:22). В продължение на цели две години Авесалом изглеждаше

привидно спокоен, обаче той тайно бе започнал да замисля хитър план как да убие полубрата си. Когато настъпи сгодното време, той нанесе удара чрез слугите си: „А Йонадав, син на Сама, Давидовия брат, проговори, казвайки: Да не мисли господарят ми, че са избили всичките младежи царски синове, защото само Амнон е умрял: понеже с дума от Авесалом това е било решено от деня, когато изнасили сестра му Тамар“ (2 Царе 13:32).

„Но Авесалом побягна и отиде при гесурския цар Талмай Амиудовия син; а Давид жалееше за сина си всеки ден“ (2 Царе 13:37).

Тук виждаме да се изпълнява пророчеството на пр. Натан от 2 Царе 12-та глава – в семейството на Давид умря вторият син, убит от ръката на собствения му брат...

Три години по-късно царят повика Авесалом да се завърне в Йерусалим, понеже „Авесалом, прочее, побягна и отиде в Гесур, и там преживя три години“ (2 Царе 13:38). Обаче царят постави едно условие – „А царят рече: Нека се отбие в своята къща, а моето лице да не види. Затова Авесалом се отби в своята си къща и не видя лицето на царя“ (2 Царе 14:24).

Бащината любов срещу вредите, нанесени от сина

Никога не хвалете сина си, само показвайте, че цените добрите черти на характера, които той развива! Библията ни докладва, че „А в целия Израил нямаше човек толкова много хвален за красотата си колкото Авесалом; от петата на ногата му, дори до върха на главата му нямаше в него недостатък“ (2 Царе 13:25). Когато разгледаме целия му живот, откриваме колко вярно е словото, че „От стъпалото на ногата дори до главата няма в някое тяло здраво място. Но струпеи, и посинения, и гноясали рани, които не са изстискани, нито превързани, нито омекчени с масло“ (Исаия 1:6).

Две години след завръщането от дядо си, Авесалом най-после бе поканен от баща си в двореца: „И Авесалом седя в Йерусалим цели две години, без да види лицето на царя“ (2 Царе 14:28).

Бяха изминали общо седем години, откак престъплението на Амнон

предизвика чувството на отмъщение в сърцето на Авесалом: 2 години, докато убие Амнон, 3 години престой в Гесур и още 2 години в Йерусалим, без да види царя.

Седем години на събиран гняв, ярост и ум, изпълнен с помисли за отмъщение – това представляваше Авесалом.

Сега бащата прие сина си с обич и състрадание: „...Авесалом, който като дойде при царя, поклони се с лице до земята пред царя; и царят целуна Авесалом“ (2 Царе 14:33).

„Не беше мъдро от страна на царя да остави човек с характера на Авесалом — амбициозен, импулсивен и страстен — да се отдава на недоволство в продължение на две години. А Давидовата постъпка — разрешението синът да се върне в Йерусалим, без да има достъп до присъствието на баща си, осигури на Авесалом съчувствието на народа.“²

Крадец на сърца

Авесалом се подготвяше за пълно отмъщение срещу баща си, който така и никога не наказва Амнон. Приготвяше се да отнеме царството от Давид и да го вземе за себе си: „След това Авесалом си приготви колесници и коне и петдесет мъже, които да тичат пред него“ (2 Царе 15:1).

Каква разлика между бащата и сина! По Божие вдъхновение бащата написа: „Едни споменават колесници, а други коне; но ние ще споменем името на Господа нашия Бог“ (Псалм 20:7).

Тогава Авесалом започна да се появява рано сутрин, опитвайки се да изглежда много популярен сред народа: „И Авесалом ставаше рано, та стоеше край пътя до портата; и когато някой имаше дело, за което трябваше да дойде пред царя за съдба, тогава Авесалом го викаше и думаше: От кой си град? А той казваше: Слугата ти е от еди-кое Израилево племе“ (2 Царе 15:2).

Какъвто и да беше проблемът и без да го разследва, Авесалом неизменно заявяваше на човека, дошъл с оплакване, че той има право: „И Авесалом му казваше: Виж, твоята работа е добра и права; но от страна на царя няма кой да те слуша“ (2 Царе 15:3).

Тогава той се представяше като спасителя на страната: „Аве-

салом още казваше: Да бях само поставен съдия на тая страна, за да идва при мене всеки, който има спор или дело, та да го оправдавам! И когато някой се приближаваше да му се поклони, той простираще ръка та го хващаше и го целуваше“ (2 Царе 15:4, 5).

Това ми напомня за целувката на Юда към Господ Исус Христос, когато Го предаваше...

Конспирация, прикрита под одеждата на благочестието

Ето какво се случи през четирийсетата година от царуването на Давид: „След като изминаха четирийсет години от царуването на Давида, Авесалом каза на царя: да ида и да изпълня моя оброк, който бях дал Господу в Хеврон. Защото аз, твоят раб, когато живеях в Гесур, в Сирия, дадох оброк: ако Господ ме върне в Йерусалим, ще принеса жертва Господу. И царят му каза: иди смирно. И той стана и отиде в Хеврон. И Авесалом разпрати съгледници между всички Израилеви колена, като каза: кога чуете звук от тръба, казвайте: Авесалом се възцари в Хеврон“ (2 Царе 15:7-10 – Синод. превод).

Възвличане на невинните

„А с Авесалом отидоха от Йерусалим двеста мъже, поканени, които отидоха простодушно, без да знаят нещо“ (2 Царе 15:11). Обърнете внимание, че тези хора нищо не знаеха за истинските намерения на Авесалом.

Двестата гости, които Авесалом бе поканил да участват с него в жертвоприношенията най-вероятно са били изветни и влиятелни граждани на Йерусалим. Това, че им е била напълно неизвестна целта на Авесалом виждаме от тоталната секретност, с която е било изпълнено цялото мероприятие. Несъмнено Авесалом се е надявал, че в момента, в който те стигнат в Хеврон, той ще ги спечели на своята страна, а ако не успееше, се е надявал, че ще може със сила да предотврати тяхното противопоставяне. При всички положения на народа щеше поне да му изглежда, че тези знатни личности бяха на негова страна, и така

той щеше да си осигури допълнителен престиж.

„Простият вярва всяка дума, а благоразумният внимава добре в стъпките си“ (Притчи 14:15).

В библейския превод на английски в Amplified Bible Translation този стих казва така: „Наивният или неопитният човек [лесно бива подведен и] вярва на всяка дума, що чуе, но благоразумният човек [е предпазлив и проникателен, и] внимава добре накъде върви“. С други думи, не бъдете глупави да вярвате на всичко, което чувате. Бъдете умни и проверявайте накъде се движите.

Хората, които се възползват от смутните времена

Има една класа хора, които винаги се стремят да спекулират, за да извлекат най-добра изгода за себе си. На такива най-малко внимание се обръща във времената на войни, революции или други смутни събития, които биха могли да се стоварят върху дадена страна.

Пример за такъв изпользвач се явява случаят със Сива - слугата на цар Саул, впоследствие слуга на Мемфивостей – синът на Йонатан. Той се стараеше да изглежда добър в очите на царя, като в същото време говореше лошо за сина на Йонатан - добрият приятел на Давида. Когато Давид побягна от Йерусалим след заговора на Авесалом, Сива дойде при царя с провизии, заявявайки, че Мемфивостей е изменил на Давида. „И когато Давид беше преминал малко върха на хълма, ето, Мемфивостеевият слуга Сива го срещна с два оседлани осела, на които имаше двеста хляба, сто грозда сухо грозде, сто низаници летни овощия и мех вино. И царят каза на Сива: Защо носиш това? А Сива рече: Ослите са, за да язди царското семейство, а хлябовете и летните овощия, за да ги ядат момците, а виното, за да пият ония, които изнемощеят в пустинята. Тогава рече царят: А где е синът на господаря ти? И Сива каза на царя: Ето, остава в Ерусалим, защото рече: Днес Израилевият дом ще ми възвърне бащиното ми царство“ (2 Царе 16:1-3).

Царят не беше запознат с другата страна на историята и в отговор той възнагради Сива: „И царят каза на Сива: Ето, твой е целият Мемфи-

востеев имот. И рече Сива: Кланям ти се; нека придобия твоето благоволение, господарю мой царю“ (2 Царе 16:4).

Семей – един реален враг

„А когато цар Давид стигна у Вауриим, ето, излезе от там човек от семейството на Сауловия дом, на име Семей, Гираев син; и като излезе, вървеше и кълнеше. И хвърляше камъни върху Давида и върху всичките слуги на цар Давида; а всичките люде и всичките силни мъже бяха отдясно му и отляво му. И Семей като кълнеше говореше така: Излез, излез, мъжо кръвниче и мъжо злосторниче!...И така, Давид и мъжете му вървяха по пътя; а Семей вървеше край хълма срещу него и кълнеше като вървеше, хвърляше камъни върху него, и хвърляше прах“ (2 Царе 16:5-7, 13).

„По времето на успеха на Давид Семей не се прояви като неверен поданик нито с думи, нито с дело. Но в бедствието на царя този вениаминец разкри истинския си характер. Той бе почитал Давид, докато бе на трона, но го прокле, когато бе в унижение. Подъл и егоистичен, той смяташе, че и другите имат същия характер като неговия и вдъхновен от Сатана, избълва омразата си против този, когото Бог бе наказал. Духът, който кара човека да се радва, когато някой е в беда, да го ругае и да го притеснява, е сатанински.“³

Един хитър план, преобърнат от Божието Провидение

Божие провидение работи по тайнствени начини. На злите сили е поставена граница за тяхното действие. Ето какво стана в конкретния случай, който разглеждаме: Авесалом повика най-почитания съветник в царството: „После, докато принасяше жертвите, Авесалом покани Давидовия съветник, гилонца Ахитофел, от града му Гило. И заговорът бе силен, понеже людеите постоянно се умножаваха около Авесалом“ (2 Царе 15:12).

„А в онова време съветът, който даваше Ахитофел, бе считан като че ли някой бе търсил съвет от слово на Бога; такъв се считаше всеки Ахитофелов съвет и от Давида и от Авесалом“ (2 Царе 16:23).

„Ахитофел бе на голяма почит в царството, но му липсваше просветлението, което идва от Бога.“⁴

Именно Ахитофел (който бе дядо на Витсавее) бе човекът, който посъветва пълното унищожение на Давид. „Ахитофел каза още на Авесалом: Да избира сега дванадесет хиляди мъже, и да стана да преследвам Давида още тая нощ. Ще налетя върху него като е уморен и ръцете му ослабнали, и ще го уплаша; и всичките люде, що са с него, ще побягнат, и ще поразя само царя. Така ще възвърна всичките люде към тебе, защото убиването на мъжа, когото ти търсиш, значи възвръщането на всичките; всичките люде ще се помирят. И тая дума бе угодна на Авесалом и на всичките Израилеви старейшини“ (2 Царе 17:1-4).

Макар този съвет да се хареса на Авесалом и всичките старейшини, Бог не позволи той да бъде изпълнен. Хусай също бе повикан, за да даде своя съвет. Той подходи много умно: „И Хусай каза на Авесалом: Не е добър съветът, който Ахитофел даде тоя път“ (2 Царе 17:7). След което предложи целият Израил да се събере в битка против Давида. Авесалом и неговата разбунтувала се компания приеха този съвет дори още по-добре: „Тогава Авесалом и всичките Израилеви мъже казаха: Съветът на архиеца Хусай е по-добър от съвета на Ахитофела. (Защото Господ беше рекъл да осуети добрия Ахитофелов съвет, за да нанесе Господ зло на Авесалом)“ (2 Царе 17:14). Това, разбира се, не означава, че съветът на Ахитофел бе реално добър. Той беше качествен по един зъл начин и добър за злите сили. В основни линии това беше отговор на молитвата на Давид: „И известиха на Давида, казвайки: Ахитофел е между заговорниците с Авесалом. И рече Давид: Господи, моля Ти се, осуети съвета на Ахитофела“ (2 Царе 15:31).

Християнският метод за справяне със злите хора

Когато армията на цар Давид щеше да бъде пратена да се бие, царят издаде една благородна и блага заповед: „Тогава царят заповяда на Йоава, на Ависея и на Итая, казвайки: Пощадете ми мла-

дежа Авесалома. И всичките люде чуха, когато царят заповядваше на всички военачалници за Авесалома“ (2 Царе 18:5).

Намираме обаче, че Йоав бе един кръвожаден водач: „Тогава рече Йоав: Не трябва да губя време така с тебе. И като взе в ръката си три стрели, прониза с тях сърцето на Авесалома, като беше още жив всред дъба“ (2 Царе 18:14).

Въпреки всичкото зло, което Авесалом извърши, пак баща му до последно много го обичаше: „И царят се смути много, и възкачи се в стаята над портата та плака; и като отиваше говореше така: Сине мой Авесаломе, сине мой, сине мой Авесаломе! да бях умрял аз вместо тебе, Авесаломе, сине мой, сине мой!“ (2 Царе 18:33).

Красива бе милостта на царя към онези, които се бяха възползвали от смутните за царството времена. Семей дойде да проси милост и бе опростен: „Тогава вениаминецът Семей, Гираевият син, от Ваурим, побърза та слезе с Юдовите мъже да посрещне цар Давида. И с него бяха хиляда мъже от Вениамина, тоже и слугата на Сауловия дом Сива и петнадесетте му сина и двадесет негови слуги с него; и бързо преминаха Йордан да отидат при царя. После премина ладия, за да преведе семейството на царя и да върши каквото би му се видяло за добре. И Семей, Гираевият син, падна пред царя, когато той щеше да премине Йордан, и рече на царя: Нека не ми вменява господарят ми беззаконие, и нека не помни това, в което се провини слугата ти в деня, когато господарят ми царят излизахше из Йерусалим, та да го тури царят в сърцето си... И царят рече на Семей: Няма да умреш. И царят му се закле“ (2 Царе 16 – 19, 23).

Синът на Ионатан, Мемфивостей, бе един от онези, които страдаха за царя в неговото нещастие, а в същото време беше наклеветен от слугата си Семей. Най-после Мемфивостей се срещна с царя и се оказа, че е в много лошо състояние, защото цялата му ситуация не му се бе отразила добре: „Също и Сауловият син Мемфивостей слезе да посрещне царя. Той нито нозете си беше умил, нито брадата си пригладил, нито дрехите си изпрал от деня, когато царят беше заминал, до деня когато се върна с мир“ (2 Царе 19:24).

Давид бе чул само страната на Семей и запита на свой ред Мемфивостей защо не бе се присъединил към него: „А когато дойде от Йерусалим да посрещне царя, царят му рече: Защо не дойде с мене, Мемфивостее?“ (2 Царе 19:25).

Можем само да се удивляваме на християнското отношение, което Мемфивостей прояви към злосторниците: „А той отговори: Господарю мой, царю, слугата ми ме измами; защото слугата ти рече: Ще си оседлая един осел за да се кача на него та да ида с царя, понеже слугата ти куца. И той е наклеветил слугата ти на господаря ми царя; но господарят ми царят е като Божий ангел; стори, прочее, каквото ти се вижда угодно. Защото целият ми бащин дом можеше да се определи за смърт пред господаря ми царя; но при все това, ти постави слугата си между ония, които ядяха на трапезата ти. Затова, какво право имам аз вече да се оплаквам още на царя? И царят му рече: Защо продължаваш да говориш за работите си? Аз казвам: Ти и Сива си разделете земите. А Мемфивостей рече на царя: И всичките нека вземе той, тъй като господарят ми царят се е върнал в дома си с мир“ (2 Царе 19:26 – 30).

Заклучение

Бог държи върховния контрол над всичко, което се случва: „Очите Господни са на всяко място и наблюдават злите и добрите“ (Притчи 15:3). Провидението вижда от небесата всичко, което замислят човешките синове.

Бог видя как Амнон насили сестра си Тамар, видя и че той никога не се покая за делото си.

Бог видя как Авесалом в продължение на две години кроеше планове да убие брат си Амнон.

Бог видя как любящото сърце на Давид прие престъпния си син, след като Авесалом беше в изгнание за период от три години.

Бог видя и злите, предателски планове, които Авесалом намисляше против баща си.

Бог видя брилянтния и лукав план за унищожение, измислен от Ахитофел. Но не позволи да се изпълни – Бог защити Давида.

Бог видя сърцето на Авесалом – че никога не се покая, и позволи той да умре.

Бог вижда абсолютно всичко.

В живота се случват разни неща.

Заговори в действителност се измислят, но Божиите планове винаги са най-доброто нещо за душите, които Го любят. Бог виждаше сърцето на Давид и сърцето на Мемфивостей!

От тези истории за нас остава един голям урок: Не бива да се оставяме конспирациите да ни поглъщат вниманието, нито да се страхуваме от тях. Вместо това нека обичаме Господа. Колкото и смуцаващо да изглежда, когато трябва да се изправяме пред заговори и несправедливости, истинският успех за нас не е да се стараем да отмъстим на онези, които може ужасно да са ни наранили, а по-скоро да търсим победа в Исус. Защото „...знаем, че всичко съдействува за добро на тях, които любят Бога, които са призвани според Неговото намерение“ (Римляни 8:28).

„Христовият живот беше пример за устояваща енергия, на която не бе позволено да отслабне от упреци, присмех, лишения или трудности.“⁵

И след всички гореописани изпитания Давид възкликна: „Господ е скала моя, крепост моя, и Избавител мой; Бог е канара моя, на Когото се надявам, щит мой, и рога на избавлението ми; висока моя кула е, и прибежище ми е, Спасител мой е; Ти ме избавяш от насилие“ (2 Царе 22:2, 3).

„И прати стрели та ги разпръсна, светкавици та ги смути“ (2 Царе 22:15). „Защото сражението в тая местност се разпростря по лицето на цялата страна, и в оня ден лесът погълна повече люде отколкото погълна ножа“ (2 Царе 18:8).

„Избави ме от силния ми неприятел, от ония, които ме мразеха, защото бяха по-силни от мене“ (2 Царе 22:18). „И си ми дал и щита на избавлението Си; и Твоята благост ме е направила велик“ (ст. 36). „Затова, ще Те хваля, Господи, между народите, и на името Ти ще пея“ (ст. 50).

Източници (по англ. изд.):

1. *Копнежът на вековете*, с. 480.
2. *Патриарси и пророци*, с. 729.
3. *Пак там*, с. 736.
4. *Пак там*, с. 739.
5. *Вест към младите*, с. 79

ЛАМТЕЖЪТ ЗА ПОВЕЧЕ

Алчността при Йезавеловия заговор

От Ник Добреску

Проблемът с алчността

„Горко на ония, които измислюват беззаконие и изхитруват зло на леглата си! Щом се съмне, те го извършват, защото е в силата на ръката им. Пожелават ниви, и ги отнемат с насилие, - къщи, и ги грабят; - дори разграбват човека и къщата му, човека и наследството му“ (Михей 2:1, 2).

„Горко на ония, които прибавят къща на къща, и събират нива с нива, докато не остане място, и вие си направите да живеете сами всред земята!“ (Исаия 5:8).

Въведение

Библейският доклад съдържа информация, описваща събитията в земната история, пред които предстои Божията църква да се изправи.

„Библията е натрупала и събрала на едно място своите съкровища, предназначени за това последно поколение. Всички големи събития и важни случки в историята на Стария завет са се повтаряли и пордължават да се повтарят в историята на църквата в тези последни дни.“¹

Когато през очите на вярата приемем „историите и случките“ на библейския разказ като наставление към живеещите във

времената на края на света, тогава пасажите от Словото, които на пръв поглед изглеждат скучни или незначителни, могат да придобият много по-важно значение. Един подобен пасаж се явява историята с лозето на Навутей, записана в 3 Царе 21-ва глава.

Един алчен цар - историята за лозето на Навутей

Духът на пророчеството определя историята за ламтежа на цар Ахаав към лозето на Навутей като повратна точка, водеща до края на благодатното време за дома на този цар.

„Алчен по природа, Ахаав бе подсилван и поддържан от Йезавел във вършенето на злодеяния и бе последвал наклонностите на злото си сърце, докато накрая себелюбивият дух го завладя изцяло.“²

В рязка противоположност на егоцентричния цар, Навутей разкри благороден характер с отказа си да продаде на Ахаав лозето си. За разлика от Исав, за Навутей правото на първородството бе по-важно от самия живот. Когато паричният стимул не успя, Йезавел показва своя характер, като заобиколи Божия закон чрез лъжи, заплахи и накрая – с убий-

ство. Когато Навутей засвидетелства за своята вяра и послушание към Бога дори до смърт, пророк Илия се появи на сцената, за да съобщи, че благодатният период за Ахаав и Йезавел е приключил. Като анализираме внимателно тази история, за да установим кое в нея се отнася за днешното поколение, намираме, че текстът съдържа много сериозно предупреждение към всички нас.

Йезавел символизира покриващото влияние на Вавилон върху Божията църква. В книгата Откровение Господ заявява в един момент на църквата, претендираща, че е Негова, следното: „Но имам против тебе това, че търпиш жената Йезавел, която нарича себе си пророчица и която учи и прилъгва Моите слуги да блудствуват и да ядат идоложертвено. И дадох ѝ време да се покае, но не иска да се покае от блудството си... И чадата ѝ ще убия с мор. И всичките църкви ще познаят, че Аз съм Който изпитвам вътрешности и сърца; и ще въздам на всеки от вас според делата му“ (Откр. 2:20, 21, 23).

Ахаав представлява ръководство на църква, което се съобразява по-скоро с влиянието на Йезавел, отколкото с влиянието на Бога: „За Ахаав влиянието на Йезавел върху него бе по-голямо, от това

на Божия Дух, независимо колко мощно и убедително бе свидетелството от небето.“³

„Бог щеше да бъде с Ахаав, ако той беше ходил в съвета на Небето. Но царят не постъпваше така. Той се бе оженил за жена, отдадена на идолопоклонство. Йезавел имаше повече влияние над царя от Бога. Тя въвлече и него, и народа в идолопоклонство.“⁴

Когато един ръководител отхвърли влиянието на Божия Дух, при отговорната позиция, която той заема, единственото, което му оставя, е да проявява характера на сатанинския дух. Ахаав представлява една несвята „царска власт“. „В момента, в който бъде поставен на мястото на Бога, човекът губи своята чистота, жизненост и увереност в Божиата сила. В резултат настъпва морално разстройство, понеже силите на човека стават неосветени и се покваряват. Той се чувства достатъчно компетентен да съди ближните си и се стреми незаконно да господства над тях като бог.“⁵

„Бог не е наредил, щото който и да е човек, или група от човеци, да си въобразят, че имат право да бъдат съвест вместо техните братя и сестри; или че Бог им е позволил да прострат смъртните си ръце и да контролират надменно Божиите избрани работници, като застрашават по този начин Божието и тяхното собствено наследство, и спъват Божието дело.“⁶

Историята с лозето на Навутей се развива на фона на една покварена от идолопоклонството на Вавилон църква, търсеща да наложи контрол чрез упражняването на царска власт, както е символизирано от брачния съюз между Ахаав и Йезавел. Случката се развива в гр. Самария, столицата на Ахаав и мястото на неговата резиденция. Градът представлява църквата, върху която Йезавел оказва влияние, а Ахаав управлява:

„Ахаав не само въведе култа към Ваал в столичния град, но по указанията на Йезавел издигна езически олтари на множество „високи места“, където под покрива на околните горички свещениците и други хора, свързани с тази прелъстителна форма на идолопоклонство, упражняваха гибелното си влияние, докато накрая

почти целият Израил тръгна след Ваал.“⁷

Църквата, както е представена символично от гр. Самария, беше започнала „почти цялата“ да следва вавилонските учения. В това тежко време на отстъпление бива издигната верността на Навутей. Името „Навутей“ означава „издигане, възвисяване“, което не само описва как е изпъквал характерът му в неговото време на голям духовен мрак, но обозначава и как враговете му са го издигнали на прицел като човек, който причинява сериозни проблеми в царството. Йезавел написа писма от Ахаавовото име, в които заяви: „Прогласете пост, и поставете Навутея на видно място пред хората; и срещу него поставете двама лоши човеци да засвидетелствуват против него казвайки: Ти похули Бога и царя. Тогава го изведете вън и убийте го с камъни, и нека умре“ (3 Царе 21:9, 10 – в англ. Библия пише „двама синове на Велиала“ – бел. прев.).

В бележка под черта в Библията [в някои издания] пише, че изразът „поставете Навутея на видно място пред хората“ ще рече „поставете Навутея по-високо от всички“. И Навутей е бил извисен над хората, но нека с молитвен дух да запитаме какво именно превърна лозето на Навутей в проблема, който запечата завинаги съдбата на Ахаавовия дом? Кой са „синовете на Велиала“ [в бълг. Библия – „двама лоши човеци“ – бел. прев.]? Каква беше тактиката, която Йезавел използва срещу Навутей?

Докладът за Ахаавовото пожелаване на лозето се оказва много по-сериозен, когато осъзнаем какво символизира лозето:

Имаме даден пример от пътуването на Израил из пустинята, когато „ред, бързина и точност се изискваха от всеки на поста, на който е бил поставен. Това е важен урок за църквата и за всеки човек, когото Бог е избрал да вземе участие в Неговото велико дело. Никой не трябва да върши работата на друг. Всеки трябва да върши само възложената му работа и то с точност и почтеност. Управлението на тази огромна църква в пътуването ѝ през пустинята символизира управлението

на църквата до края на земната история, докато не влезем в небесния Ханаан.“⁸

„Когато даден човек е поставен на определено място в Господното лозе, на него му е възложена задача като на верен работник, който да работи заедно с Бога в това лозе. Той не бива да чака на всяка стъпка да бъде инструктиран от човешки умове какво да прави, но да планира работата си така, че да работи, където е потребен. Бог ви е дал мозък, който да използвате. Старателно следва да се проучва какво не достига на вярващите и нуждите на невярващите. Вашата работа следва да посреща тези нужди и недостиг. Потребно е да се обръщате към Бога и да питате Него, а не човек какво следва да правите. Вие не сте слуги на друг човек, а на Бога. Не можете да вършите Божието дело разумно и в същото време да сте сянка на мислите и наставленията на друг човек. Вие сте под Божието наставление.“⁹

Лозето на Навутей представляваше конкретното дело, което Господ му бе възложил да изпълни.

Когато царската власт действа противно на Божиата воля

Навутей не гледаше на лозето си само като на негова лична собственост, но като на наследство от неговите бащи, на които Бог им бе наредил да го поддържат:

„Навутей ценеше лозето си изключително много и тъй като бе принадлежало на дедите му, отказа да го продаде. „Да ми не даде Господ да ти дам бащиното си наследство“ — каза Навутей. Според левитските правила никаква земя не можеше да се прехвърля завинаги чрез продажба или замяна. Всички израилтяни трябваше „да се привързват, всеки за наследството на отеческото си племе“ (Числа 36:7).“¹⁰

Лозето на Навутей не само че представляваше конкретното дело, което Господ му бе възложил да върши, но то бе разположено и вътре в града. Работата на Навутей трябваше да се извършва отвътре градските порти, което символизира работата вътре в

църквата. Според Божия замисъл, служението на Навутей беше да обработва собствеността, която притежаваше. Той трябваше да бъде вътре в църквата, но да работи не както църковното ръководство нарежда, а както Господ конкретно му бе заръчал. Навутей трябваше да обработва лозето си за Господа, независимо дали ръководството ходеше с Бога или с Ваала. Ясно е, че лозето на Навутей символизира служение, което Бог бе наредил вътре в рамките на църквата, но беше дело, което да бъде извършвано по пътя на самоиздръжката:

„Ако има хора, които са подвижени от Господа да се отдадат на труд в пренебрегваните райони на Господното лозе, нека никой не се опитва да ги отклони от назначената им работа... Когато излизате по пътищата и оградите, нека никой пастор или проповедник не ви говори „Защо постъпвате така?“ Нашият пример е служението на Христос на земята.“¹¹

„Сега искам да кажа следното: Бог не е назначил никого за цар помежду ни, който да контролира този или онзи клон от делото. Делото е било силно ограничавано от усилията да бъде контролирано по всяко направление. Тук имаме едно запустяло лозе, което не е било обработвано. И ако някой се заеме да го окопава в името Господне, ако той не е получил позволенията на няколкото човека от тесния кръг на ръководството на църквата, той не ще получи никаква помощ. Но Бог възнамерява Неговите служители да получат помощ. Ако сто човека се заемат с тези опустели полета, викайки към Бога, Той ще отвори пътя пред тях. Нека ви кажа следното: Ако сърцето ви е отдадено на делото и имате вяра в Бога, няма да има нужда да зависите от позволенията на който и да било пастор или хора; ако излезете да работите в името Господне, като смирено правите каквото можете, за да проповядвате истината, Бог ще се застъпи за вас.“¹²

Заговорът: убийството на един невинен човек

Изискването Навутей да опази лозето на бащите си бе поставено от Моисей в левитския закон: „По

тоя начин, никое наследство на израилтяните няма да премине от племе на племе; защото израилтяните трябва да се привързват, всеки за наследството на отеческото си племе“ (Числа 36:7). Можем да научим нещо от начина, по който Йезавел и Ахаав се стремяха да изпълнят намеренията си:

Когато Навутей отказа да предаде делото си във властта на царя, бе повдигната публична кампания чрез печатните средства, които носеха „царския печат“. Тази кампания бе мотивирана от алчност и себичност и бе основана на лъжа: Навутей бе поставен на видно място пред хората чрез царските средства за печат и въпросът бе разгорян из целия град. Тази кампания продължи, докато не се организира съдебно производство и не бяха призвани фалшиви свидетели да дадат фалшиви свидетелства. Двама „синове на Велиала“ бяха доведени и изправени да излъжат срещу Навутей.

И точно, както при случая със синовете на Илий (вж. 1 Царе 2:12), това са били мъже, изпълняващи свещена служба, които обаче на практика са били чада на Сатана.

Представянето на фалшивите свидетелства в присъствието на хората отвътре портите на града, представлява църковно съдебно дело. След даването на това свидетелство Навутей е бил изведен извън градските порти и убит с камъни. Исус дори разказа една притча за едно откраднато лозе и един син на истинския собственик – който символизираше Христос – който е бил убит. Тук виждаме паралел с това, което се случи на Навутей (Матей 21:33 – 40). След извършването на това престъпление, Илия се изправи пред цар Ахаав и с две думи му заяви, че „На теб ще ти се случи това, което стана с Навутей, понеже ти уби един невинен човек.“ Според заявлението на Илия, Навутей, който бе лъжливо обвинен и убит извън града, всъщност е символ на Христос. Навутей, като невинен човек, който е бил изведен от града, също така представлява несправедливо изключените членове на църквата. Всеки камък, хвърлен по Навутей, представлява даването на глас. Когато изключваме

членове от църквата днес, ние символично и типологично хвърляме камъни по тях. Това е наистина много тежка отговорност. „Можем ли да хвърлим първия камък на осъждане към някой брат, когато Бог проявява Своята милост към нас и ни прощава престъпленията против Него?“¹³

Случаят с Навутей посочва стъпките, които предприема една царска власт, загубила своята проникателност чрез приемане на вавилонските идоли. И да, за съжаление, това понякога се случва именно в църквата. Този вид власт, когато е в състояние на църковна алчност, бидейки мотивирана от себелюбие и лакомия, решава да упражни контрол над онези хора отвътре градските порти, които са били издигнати от Господа да работят за Него и които избират да запазят служението си вътре в църквата, но да не поставят конкретната си работа под контрола на люде, нямащи никаква друга връзка с работата им, освен че всички се явяват граждани на този град. След провеждането на лъжлива публична кампания бива организиран църковен съд. Тогава биват приведени лъжливи свидетели срещу обвинените служители и в резултат обвинените биват изключени от църквата като цяло.

Кулминацията на случая с Навутей

След като разгледахме случая с Навутей, можем да кажем, че изводите, които се налагат спрямо адвентизма днес са също толкова сериозни и отрезвяващи. Преди да вдигнем ръката си в съгласие срещу обвинените, трябва да бъдем абсолютно уверени, че гласът е даден в синхрон с Божията воля, така както Бог би искал. Но най-отрезвяващата мисъл от цялата история на Навутей идва от нейната кулминация.

Когато царската власт, направлявана от църква, която е покварена от вавилонското влияние, изпълни своята присъда над Навутей, веднага след това на сцената се появи Илия, за да произнесе Господната присъда против това действие, съобщавайки на участниците, че тяхното благо-

Ако се окажем в позицията в рамките на Божията църква, при която трябва да упражняваме отговорността да гласуваме по един или друг начин по даден въпрос, нека изпълним священото си задължение със свято страхопочитание и смирение на ума, считайки другите като по-добри от нас и предотвратявайки всяка възможност да пресъздадем чертите в характера на Ахаав и Йезавел, които си присвоиха лозето на Навутей поради духовно отстъпление и алчност за повече придобивки.

датно време е приключило:

„И Ахаав каза на Илия: Намерили ме, враже мой? А той отговори: Намерих те, защото ти си продал себе си да вършиш зло пред Господа. Ето казва Господ: Аз ще докарам зло върху тебе, ще те измеля, и ще изстребя от Ахаава всеки от мъжки пол, както малолетния, така и пълнолетния в Израила; и ще направя дома ти като дома на Еровоама Наватовия син, и като дома на Вааса Ахиевия син, поради раздразнението, с което Ме ти разгневи, като направи Израила да съгреши“ (3 Царе 21:20-22).

Да не дава Бог „важната случка“ с лозето на Навутей отново да се разиграе в историята на тази земя! Най-малкото, трябва да схващаме тази история като едно предупреждение срещу изиявяването на желание да командваме братята и сестрите си. Не бива обаче да използваме тази история за извинение да избягваме справянето с греха в църквата, но да я приемаме като призив да постъпваме праведно.

Балансът

„Когато един човек е убит от ближния си заради някаква себична цел – както Навутей бе убит, за да може Ахаав да си присвои желаното лозе – какъв ужас, каква агония трябва да чувстват хората, изковаващи и изпълняващи законите! Какви енергични усилия трябва да положат за точното установяване на фактите и след това да решат случая с най-строга честност и после да изпълнят наказанието с безпристрастна справедливост...

Тук има уроци, които днешният Божи народ би трябвало да вземе присърце. Има отделни членове на църквата, които си позволяват да извършват тежки грехове – пожелаване на чуждото,

присвояване чрез измама, други практики, съпроводени със съзнателно заблуждаване и измами, изговаряне на лъжи и много други. Ако тези грехове се пренебрегват от облечените с власт в църквата, Божието благословение ще бъде вдигнато от Неговия народ и невинният ще пострада редом с виновния. Служителите на църквата трябва да бъдат сериозни, енергични хора, имащи ревност за Бога и би трябвало да предприемат бързи и щателни мерки да осъдят и поправят споменатите грехове. В това дело е необходимо те да действат не водени от егоцентризъм, завист или лични предубеждения, но с всичката кротост и смирение, с искрено желание Бог да бъде прославен. Нечовешко отношение, измами, преструване, увъртания, безнравственост и други грехове - не бива да има церемонене с тях, нито да бъдат извинявани, понеже те много бързо ще доведат до деморализиране на църквата. Грехът може и да бъде скриван зад фалшиви названия, да бъде замазван чрез правдоподобни извинения и престорени добри намерения, но това не намалява вината му в Божиите очи. Където и да се намира, грехът е оскърбителен за Бога и със сигурност ще бъде наказан.“¹⁴

„Всички Божии служители имат работа за вършене в Неговото лозе. В Божията църква никой не бива да си присвоява царска власт и авторитет. 'Вие всички сте братя.'“¹⁵

„Чия е земята?“ (2 Царе 3:12)

В друга библейска история на един цар бе представено едно подигравателно предизвикателство: „Значи ти си цар? Тогава действай като такъв и си изискай земята!“

Това бе стара практика – царете да присвояват предварително чужда собственост според волята и прищевките си (вж. 2 Царе 10:9, 10). Съвременният еквивалент на тази практика е, че хората с пари и власт - нещо типично за тях - могат да се сдобият с имоти, които принадлежат на други чрез плащане на огромни непоносими цени (*т.нар. „обуржоазяване“ – когато цените на имотите в беден квартал значително се повишат поради настаняването там на хора от средната и висшата класа – бел. прев.*) или чрез правото за отчуждаване за обществена полза и други подобни законови действия. Съществува тенденция земята да се натрупва при хората, притежаващи социалноикономически и политически лостове. В историята се е случвало не веднъж да бъдат заграбени земи под маската на „открития“, „научни изследвания“ или подобни ловки себеправдания.

Храната и земята през времето на Голямата скръб

Също както нашия Господ, царството, към което принадлежат християните не е от този свят. Божията вестителка ясно заявява: „Господ многократно ми е показвал във видение, че запасяването за нашите земни нужди за времето на скръбта е в противоречие с Библията. Видях, че ако светиите складираат храна в дома или на полето за това време, когато в страната ще настанат меч, глад и епидемии, тя ще им бъде отнета от насилници и чужденци ще пожънат нивите им. За нас този период ще бъде време да се уповаем всецяло на Бога и Той ще ни поддържа. Видях, че по това време хлябът и водата ще ни бъдат

осигурени и няма да ни липсва храна, няма да гладуваме. Господ ми показва, че някои от Неговите деца ще се уплашат, когато видят, че се повишават цените на храните и ще си купуват храна, за да се запасяват за времето на скръбта. И после, когато се намират във времена на нужда, ги видях да отиват и проверяват запасите си от храна и да откриват, че тя се е напълнила с червеи и разни живи гадинки, станала напълно негодна за ползване.“¹⁶

„Във времето на скръбта светите няма да се нуждаят от къщи и земи, защото ще бъдат принудени да бягат от побеснялата тълпа и притежанията им не ще могат да бъдат употребявани за напредъка на делото за настоящата истина...

Видях, че ако някои се държат здраво за имота си и не питат Господа какво е тяхното задължение, Той няма да им го посочи. Ще им бъде позволено да задържат притежанията си, но във времето на скръбта те ще им изглеждат като планина, заплашваща да ги смаже. Тогава ще се опитват да се освободят от тях, но няма да могат... но Той ще посъветва желаещите кога да продадат и колко да продадат във времето на нуждата.“¹⁷

„В последния велик конфликт със Сатана верните на Бога ще видят как всяка земна подкрепа ще пресекне. Тъй като отказват да нарушат Неговия закон и да се подчинят на земни власти, на тях ще им бъде забранено да купуват или да продават. Накрая ще излезе заповед да бъдат унищожени (виж Откр. 13:11-17). Но на послушните е дадено обещанието: „Той ще обитава на високо, крепостите на канарите ще бъдат мястото на защитата Му; хлябът ще Му се даде, и водата Му няма да липсва“ (Исаия 33:16). Божиите чада ще живеят чрез обещанието.“¹⁸

Уроци от историята на Навутей

Историята на Навутей се явява образец, в който се прогнозира борбата между два начина на живот, които и днес се намират в църквата и в икономиката на съвременния свят. От нея можем да извлечем следните три принципа:

1. Разказът се занимава със спора между две системи на поземлена собственост, наследство и притежание.

2. Спорът между поземлените системи се корени в конфликта между Йехова и Ваал. Йехова е собственикът на земята като наследство, а Ваал е попечител на земята като притежание, което на свой ред води до гледането на нея като на стока.

3. Неравната борба между двете поземлени системи бива прекъсната от рязкото, критично появяване на Илия в историята, който е човекът, говорещ истината и изобличаващ неуравновесеното безразсъдство на царския модел относно собствениците, на които се гледа като на стока.

Има различни организации, някои от които църкви, които са потвърдили, че днес гладът се разпространява по света. Далеч от това да бъде въпрос само на обстоятелства, тази ситуация всъщност е последица от внимателно планираните мерки за глобализиране на икономиката, което изисква да се монополизира производството на стоки, както и да се заделя земя за изпълнението на разни енергийни проекти или планове, свързани с развитието на даден район, като така осъждат цели народи на смърт. Плановите за преселване или изселване на цели общности идват от най-високите нива на политическата власт и преследват конкретни цели. Вътрешните войни и социален разпад на страните ни се явява стратегията и инструментът да се изгради едно общество и икономика, които са изключително подбрани и достъпни само за малцина. Историята с лозето на Навутей ни подканва да анализираме най-дълбоките причини за конфискуването на земя, да определим личните и структурни отговорности, да изследваме механизмите, използвани от властта, за да предизвика глад и да осъдим и отречем това обособяване и недостъпност като положение, напълно противоположно на волята на нашия Бог. Също както Илия пред царя, ролята на вярващия е да поддържа това разногласие на преден план така, че плановите на системата да не бъдат облечени

в религиозни одежди и Божията воля да не бъде идеологизирана отново. Поради това вярващият не може постъпва по друг начин. Целият му живот, белязан с добрина в братските взаимоотношения, но също с укрепване на алтернативните икономически практики, представлява мощна загуба на легитимност за системата и посвещение да бъде направен този свят по-добър, с едно по-жизнено, справедливо и устойчиво общество.

Апел към нас

Докато размишляваме над отрезвяващата вест, намираща се в историята за лозето на Навутей, не ще ли да посветим наново живота си на Христос по начина, показан ни от Навутей? Той избира да се довери на разкритата Божия воля. Ние също можем да избираме всеки ден, във всеки един момент, чрез упражняването на волята си да гласуваме на страната на Господ в борбата. И ако се окажем в позицията в рамките на Божията църква, при която трябва да упражняваме отговорността да гласуваме по един или друг начин по даден въпрос, нека изпълним свещеното си задължение със свято страхопочитание и смирение на ума, считайки другите като по-добри от нас и предотвратявайки всяка възможност да пресъздадем чертите в характера на Ахаав и Йезавел.

Източници (по англ. изд.):

1. Избрани вест, кн. 3, с. 339.
2. Пророци и царе, с. 204.
3. Библейски коментар на АСД [Коментари на Е. Уайт], т. 2, с. 1033.
4. Пак там.
5. Свидетелства към проповедници, с. 376.
6. Пак там, с. 208, 209.
7. Пророци и царе, с. 114.
8. Материали на Елън Уайт от 1888 г., т. 3, с. 1147, 1148.
9. Издадени ръкописи, т. 13, с. 25.
10. Пророци и царе, с. 205.
11. Насърчение за самоиздържащите се работници, с. 5, 11.
12. Материали на Елън Уайт от 1888 г., т. 4, т. 1746.
13. Домашен мисионер, 1 януари 1892.
14. Знамения на времето, 20 януари 1881.
15. Библейско училище, 1 май 1903.
16. Брошура 2, Към получаващите печата на живия Бог, 31 януари 1849 г.
17. Опитности и видения, с. 56, 57.
18. Копнежът на вековете, с. 121, 122.

СТРАХ...

от Барбара Монтроуз

ОТ ЗАГУБАТА НА СОЦИАЛНО ПОЛОЖЕНИЕ И ОБЩЕСТВЕН СТАТУС

Повечето от нас са чували за мъдреците от изток, които дошли при бебето Исус във Витлеем. Макар и да не са били евреи, те се отправили на това пътешествие с вяра, донасяйки дарове от злато, ливан и смирна, за да ги поднесат на невръстния Спасител в Юдея. Защо са го направили? Какво ги е ръководело?

Тези почтени, праведни мъже, след като проучили знаците на Провидението в природата, се обърнали към еврейските Писания за по-голяма светлина. Прочитайки стиха в Числа 24:17 „Ще излезе звезда от Якова, и ще се въздигне скиптър от Израиля...“, мъдреците последвали това, което им се виждало като звезда, а всъщност е било група от блестящи ангели, които ги направлявали в пътя им до Йерусалим.

Понеже били с честни и благородни намерения, мъдреците най-чистосърдечно очаквали да намерят, че Йерусалим е изпълнен с радост и е възвестява дългоочаквания Месия. Колко чудно е било за тях да пристигнат в светия храм и да намерят, че никой не се интересува от този въпрос. Вместо това, за тяхно разочарование, те срещнали странна реакция на изненада и страх, смесени

с презрение.

Представете си сцената: „Свещениците повтаряха традициите си. Те превъзнасяха своята религия и собственото си благочестие, докато обявяваха гърците и римляните за езичници и грешници. Мъдреците не бяха идолопоклонници и в Божиите очи стояха много по-високо от тези, които изповядваха, че Му служат. Но евреите гледаха на тях като на езичници. Дори у избраните пазители на Святите слова усърдните въпроси на мъдреците не докоснаха нито една струна на съчувствие.“¹

Един заговор, произлизащ от земното управление

Новините за пристигането на мъдреците стигнаха до палата на Ирод Велики, който бе потомък на Едом. Този управник бе ужасно мразен от еврейското население, което предизвикваше несигурност у него, изразяваща се в три направления:

1. Сплашвания чрез насилие и убийства.
2. Политически връзки с Рим.
3. Щедри дарове за обогатяване на храма, който бе извънреден източник на гордост за всички евреи.

Наистина, колко крехка е основата, на която стоят всички тирани в този свят! В лицето на Ирод виждаме един човек, измъчван от страх, че може да изгуби позицията си! В дадения случай стратегията му бе да се престори на приятелски настроен, „готин тип“, който се интересува от истината. (Да сте срещали някога такива хора?)

„Ирод заподозря свещениците в заговор с чужденците да предизвикат бунт сред народа и да го свалят от трона. Но **скри** недоверието си, решил да осуети плановете им чрез изтънчено лукавство. Като покани главните свещеници и книжници, той ги попита къде според учението на свещените книги ще се роди Месия.“

Всъщност, Ирод го интересуваше само как да запази царската си позиция, властта си над страната, а сега изведнъж взе да се преструва, че се интересува и от Писанията. И така, интригата се заплете... Един егоцентричен, жаден за власт светски човек се среща с няколко егоцентрични, жадни за власт религиозни мъже:

„...Цар Ирод, смути се, и цял Йерусалим с него. Затова събра

всички народни главни свещеници и книжници и ги разпитваше, где трябваше да се роди Христос“ (Матей 2:3, 4). Обърнете внимание, че той ги „разпитваше“, което подсказва, че е бил под напрежение, докато е изисквал тази информация.

И така, пазителите на свещените слова трябваше да се потрудат над домашното си. Те намериха в Михей 5:2, че отговорът на Иродовия въпрос бе Витлеем. Но стихът разкрива много ясно и кой е този Владетел! Някой, който е „от начало, от вечността!“ Това е различен вид Владетел – Той не е ограничен до някакъв си земен трон, като този, към който така ревниво се бе вкопчил Ирод. Обаче изглежда, че никой не се интересуваше от посочения факт. Хората със светско мислене са съсредоточени върху този свят и отчаяно се мъчат да се доберат и да запазят захвата си над управлението над другите хора. Това е техният приоритет в живота.

Опасност на хоризонта

В следващият момент, хитрецът Ирод покани мъдреците на частен разговор. Скривайки изкусно своята ярост, той ги запита любезно за времето, когато звездата се бе появила. „И като ги изпрати във Витлеем, каза им: Идете, разпитайте внимателно за детето; и като го намерите, известете ми, за да ида и аз да му се поклоня“ (Матей 2:8).

Сериозно? Този изпълнен със злоба едомец изведнъж пожела да се поклони на новия млад цар на Израел? Надали!

Въпреки всичко, по Божията милост верните мъдrecи продължиха да бъдат ръководени от Божествената ръка: „А те, като изслушаха царя, тръгнаха си; и, ето, звездата, която бяха видели на изток, вървеше пред тях, докато дойде и спря над мястото гдето беше детето. Като видяха звездата, зарадваха се твърде много. И като влязоха в къщата, видяха детето с майка му Мария, паднаха и му се поклониха; и отваряйки съкровищата си, принесоха му дарове, - злато, ливан и смирна“ (Матей 2:9 – 11). И тъй като бяха в хармония с Божия Дух, „...понеже

бяха предупредени от Бога насъне да се не връщат при Ирода, те си отидоха през друг път в своята страна“ (Матей 2:12). Бог бе предвидил чрез Провидението Ситехните щедри дарове да снабдят Йосиф и Мария със средства за пътуването им до Египет и за временния им престой в чуждата страна. Благодарение на Бога, Йосиф бе също така предупреден в съня си да бяга от Иродовия гняв. Малкото семейство на Йосиф бе пощадено да не става негов свидетел. Йосиф побягна с упование в Бога, подчинявайки се на заръката: „А след отиването им, ето, ангел от Господа се явява насъне на Йосифа и казва: Стани, вземи детето и майка му, и бягай в Египет, и остани там докато ти река, защото Ирод ще потърси детето за да го погуби. И тъй, той стана, взе детето и майка му през нощта и отиде в Египет“ (Матей 2:13, 14). (Този епизод бе едно пряко изпълнение на пророчество от Стария завет, намиращо се в Осия 11:1.)

За съжаление скоро след това се изпълни един друг стих – намиращ се в Еремия 31:15: „Така казва Господ: Глас се чува в Рама, ридание и горчиво плакане; Рахил оплаква чадата си, не иска да се утеши за чадата си, защото ги няма“

Параноя, предизвикана от гордост

Ирод не можеше да понесе библейската реалност, наредена от Величието на вселената: „Така казва Господ Йехова: Снеми митрата и сваля короната; тя няма вече да бъде такава, възвиси смирения, а смири възвисения. Аз ще я катурна, катурна, катурна, та и това няма да трае, докле дойде оня, комуто принадлежи; и нему ще я дам“ (Езекиил 21:26, 27). Дори великият Навуходоносор, векове преди Ирод, не успя да предотврати това катурване. В кн. Даниил, глава втора, се описва как Навуходоносор научи от Божественото откровение в един сън, че неговата империя ще бъде наследена от други. Частта от статуята, падаща се на него, бе изобразена от злато, но не и останалите части. Той не можеше да

понесе такъв удар по гордостта си! В следващата, 3-та глава на Даниил, наблюдаваме как царят прави една статуя цялата от злато – суетен опит да се опита да промени бъдещия курс на историята. Тук виждаме една илюстрация на необузданата страст на човешката амбиция и страх от занижаване на светския статус.

Да се върнем на Ирод:

„Тогава Ирод, като видя, че беше подигран от мъдреците, разяри се твърде много, и прати да погубят всичките мъжки младенци във Витлеем и във всичките му околности, от две години и по-долу, според времето, което внимателно бе изучил от мъдреците“ (Матей 2:16). Защо Господ позволи на Ирод и войниците му да извършат такова ужасно клане на невинните дечица? Тези събития бяха част от една картина, по-голяма, отколкото човешките очи можеха да видят:

„Ирод с тревога очакваше завръщането на мъдреците, понеже нямаше търпение да изпълни решителното си намерение да унищожи невръстния цар на Израил. След като дълго време почака да получи желаната информация, той започна да се бои, че намерението му може би е саботирано. Разсъди, че може би тези мъже са успели да разчетат тъмното дело, което той замисляше. Може би са проумели неговите планове и затова нарочно да го избягват? Това, помисли си той, беше подигравка и обида! Нетърпението, завистта и омразата му се засилиха. Неговият баща – дяволът, го подбуди да изпълни намерението си по най-жестокия начин...“

Ирод издаде заповед на голям отряд войници, чиито сърца бяха закоравели от престъпления, войни и кръвопролития, да минат през Витлеем и околностите му и да избият вси деца от две години и по-долу. Чрез това жестоко действие той желеше да постигне двояка цел: първо, с тази дързост да покаже на евреите у кого е властта; и второ, да смълчи гордите хвалби на евреите относно техния цар, както и да подсигури царството за себе си, като убие невръстния принц, на когото завиждаше и от когото се боеше. Жестоко дело бе извършено. Ме-

човете на безчувствените войници унищожаваха навред. Ужасът и покрусата на родителите бяха неописуеми.“³

Двоен съд

„Бог позволи това ужасно бедствие да се случи, за да смири гордостта на еврейската нация. Техните престъпления и злини бяха така нарастнали, че Господ позволи нечестивият Ирод да ги накаже по този начин. Ако не бяха толкова самохвални и амбициозни, ако животът им беше чист и навиците им по-простички и искрени, тогава Бог щеше да ги опази враговете им да не им нанесат това унижение и бедствие. Той щеше да неутрализира гнева на Ирод към народа по един забележителен начин, ако те бяха верни и свършени пред Бога. Но сега, Той не можеше да ги защити, понеже техните дела го отвращаваха.

С погрешното тълкуване на пророчествата, евреите бяха предизвикали завистта и омразата на Ирод срещу Христос. Те учеха, че Христос трябваше да властва над земна империя, в ненадмината слава. Техните горди самохвалства представяха Спасителя на света и неговата мисия в изцяло погрешна светлина. Приповдигнатите им идеи и гордото им перчене не доведоха, както Сатана първоначално се надяваше, до унищожаването на невръстния Спасител, а рикушираха обратно върху тях, изпълвайки домовете им със скръб и жалеене.“⁴

Скоро след тези събития дойде и страшната смърт на жестокия тиранин Ирод. Библейският принцип е един и същ, независимо дали извършителят на престъплението е езичник, или евреин: каквото посее човек, това ще и да пожъне.

Един заговор, произлизащ от религиозното управление

Какво да кажем за религиозното управление на еврейския народ? Бяха ли имунизирани Божиите люде на това ниво от люта завист? Да разгледаме плодовете от дейността

на свещеническия елит и на съвета, известен още като синедрион.

Когато Христос бе арестуван и несправедливо обвинен, дори езическият римски управител Пилат Понтийски „видя, че главните свещеници от завист Го бяха предали“ (Марк 15:10). Свещениците и равините постоянно дебнеха Исус и прашаха „някои от фарисеите и иродианите за да Го впримчат в говоренето Му“ (Марк 12:13). Непрестанно крояха как да намерят някакво основание, на базата на което да осъдят невинния Божи Агнец. Накрая, по времето на процеса Му „главните свещеници и целият синедрион търсеха лъжливо свидетелство против Исуса, за да Го умъртвят“ (Матей 26:59). Е, това не е ли конспирация от най-висш порядък? Заговорниците изкривиха Христовите думи: „Обаче не намериха, при все че дойдоха много лъжесвидетели. Но сетне дойдоха двама и рекоха: Тоя каза: Мога да разруша Божия храм, и за три дни пак да го съградя“ (Матей 26:60, 61). Но Исус наистина ли беше казал това? Това ли бяха Неговите думи? Какво в действителност се беше случило? Нека да видим: „По повод на това, юдеите проговаряйки, Му рекоха: Какво знамение ще ни покажеш, тъй като правиш това? В отговор Исус им рече: Разрушете тоя храм и за три дни ще го издигна. Затова юдеите рекоха: За четиридесет и шест години е бил граден тоя храм, та Ти за три дни ли ще го издигнеш? Но Той говореше за храма на тялото Си. И тъй, когато биде възкресен от мъртвите, учениците Му си спомниха, че беше казал това; и повярваха на писаното, и словото, което Исус беше говорил“ (Йоан 2:18 – 22)

Виждаме тук, че евреите тормозеха Исус да покаже някакъв знак специално за тях, да им докаже, че може да върши чудеса (което, разбира се, не беше наистина необходимо, понеже множеството чудеса, които Той вече бе извършил, говореха достатъчно ясно сами по себе си). Но за евреите по-важното беше Той да признае техните постове и авторитет и затова предявяваха такива изисквания към Него. Исус никога не е казвал, че ще унищожава забележителния им храм. Той говореше за храма на тялото Си, който Той Самият, в сътрудничество с Неговия Отец, щеше чрез Божията

сила да възкреси от мъртвите. Както и обясни при един друг случай: „Затова Ме люби Отец, защото Аз давам живота Си, за да го взема пак. Никой не Ми го отнема, но Аз от Себе Си го давам. Имам право да го дам, и имам право пак да го взема. Тая заповед получих от Отца Си“ (Йоан 10:17, 18). „В Него бе животът и животът бе светлина на човеците... Защото, както Отец има живот в Себе Си, също така е дал и на Сина да има живот в Себе Си“ (Йоан 1:4; 5:26)

Вместо обаче да приемат истината за животодаващата сила на Христос, тези професионални духовници избраха да изкривяват думите Му с цел да го нарочат за терорист. Тук имаме един урок към всички съвременници. Не приемайте насяло версията на някого относно думите или делата на друг човек. Следвайте Златното правило – правете на другите, това, което искате и на вас да правят, ако вие бяхте жертвата, страдаща от навярно ужасно изкривени обвинения. Разследвайте самостоятелно въпроса, навържете елементите на картината и дори разговаряйте с източниците на информацията, вместо да се опирате само на слухове.

Защо тези професионални духовници толкова се бояха от Христос? Дали не защото Неговите думи на живот и делата Му на съчувствие привличаха повече вниманието на хората, отколкото те самите можеха да привлекат? Не беше ли това оскърбително за тяхното себеувишаване и достойнство? Да не би да считаха този скромнен галилеянин като заплаха за намеренията им за вечно превъзходство като водачи на Израил?

Очевидно, че както Навуходоносор и Ирод, професионалните духовници не успяха да приемат онзи принцип на Всевишния: „Така казва Господ Йехова: Снеми митрата и сваля короната; тя няма вече да бъде такава, възвиси смирения, а смири възвисения. Аз ще я катурна, катурна, катурна, та и това няма да трае, докле дойде оня, комуто принадлежи; и нему ще я дам“ (Езекиил 21:26, 27). Онзи, „комуто принадлежи“ бе Исус Христос и точно, както светските царе, професионалните духовници бяха така заслепени от своите амбициозни заговори, че отказаха да приемат положението.

Освежаващи изключения

Да благодарим на Бога, имаше и освежаващи изключения от тенденцията на религиозните водачи. Никодим и Йосиф от Ариматея са пример за такива. Тези известни и важни мъже смело пристъпиха напред след Исусовата несправедлива и позорна смърт и подкрепиха Неговото дело. Съзряха нуждата на момента и щедро дариха за Негово дело, без да бяха молени за това.

По подобен начин, във времената на апостолите, Гамалиил също изигра ролята на гласа на разума сред изпълнения със завист синедрион, който се съвещаваше срещу Христовите последователи, както бяха сторили и когато Господ беше на земята.

Какво да кажем за нас днес? Имаме ли желанието да позволим на Христос да ни оформи и преобрази в освежаващи изключения от тенденциите така често срещани в завистливия, заговорнически свят днес?

Накрая ще съществуват две групи хора, между които ще има ясно разграничение:

1. Онези, които се стремят към най-високото положение сред братята и сестрите си на тази земя. Макар и да успеят да постигнат тази тяхна цел и дори да успеят ревностно да я запазят чрез стратегически ходове, чрез парадирание, злословия и заговори, те в крайна сметка няма да видят небесното царство, а само тази земя.

2. Онези, които се стремят към небесното царство, дори и с цената на всичко, което този свят може да предложи. Тези хора може да изтърпяват множество унижения тук, но те следват по стъпките на техния Господ, „защото и на това сте призвани; понеже и Христос пострада за вас, и ви остави пример да последвате по Неговите стъпки; Който грях не е сторил, нито се е намерило лукавщина в устата Му; Който бидейки охулван, хула не отвръщаше; като страдаше, не заплашваше; но предаваше делото Си на Този, Който съди справедливо“ (1 Петрово 2:21-23).

Ние в коя група ще бъдем? Да ни помогне Господ да вземем присърце Неговия призив да бъдем сред хората, които мислят за горното, а

не за земното и са призвани, избрани и верни, независимо от цената!

Как да подхранваме такъв дух?

„Защото не смеем да считаме или да сравняваме себе си с някои от ония, които препоръчват сами себе си; но те, като мерят себе си със себе си, и като сравняват себе си със себе си, не постъпват разумно“ (2 Коринтяни 10:12).

„Търсете мир с всички и онова осветение, без което никой няма да види Господа. И внимавайте, да не би някой да не достигне до Божиата благодат; да не би да поникне някой горчив корен, та да ви смуцава, и мнозинството да се зарази от него“ (Евреи 12:14, 15). Не можем да си позволим в сърцето ни да поникне дори най-малкият корен на язвително отношение и злоба. Трябва да изкореняваме такива състояния още в зародиш!

„Прекратете всяка проява на враждебност или нелюбезност; изкоренете всеки горчив корен...

Църквата може да бъде смутена и мирът ѝ пожертван поради духовна гордост, желание да се диктува на другите, амбициозен стремеж към почести или положение, липса на себевладеене, подхранване на страсти или предубеждения, чрез нестабилност в разсъжденията или липса на преценка.

Често пъти трудностите в църквата се причиняват и от клюкари, чиито подшушвания и намеци отравят неподозиращи нищо умове и разделят и най-близки приятели. Такива вредители биват подпомагани в злодеянието си от мнозината с отворени уши и лукави сърца, които казват: „Обвинявайте! и ние ще го обвиним“ (по Ерем. 20:10). Този грях не бива да се търпи сред последователите на Христос. Никой родител християнин не трябва да позволява да се говорят клюки в семейството или да се правят забележки, подценяващи и унижаващи църковните членове.

Християните да считат за свой религиозен дълг потушаването на всяка завист и дух на надпревара. Да се радват на превъзхождащата репутация или благополучие на своите братя дори тогава, когато собственият им характер или постижения са сякаш в сянка. Именно

гордостта и амбицията, подхранвани в сърцето на Сатана, станаха причина той да бъде изхвърлен от Небето. Тези злини са залегнали дълбоко в нашето паднало естество и ако не бъдат изкоренени, ще помрачат всяко добро и благородно качество и ще родят като свой зъл плод завист и раздори.

Трябва да се стремим по-скоро към истинска доброта, отколкото към величие. Хората, които имат ума Христов ще мислят скромно за себе си.“⁵

Духът на мъдрите

Видяхме как някои конспирации, насочени директно против Човешкия Син, Който е Самият Бог в човешка плът, бяха причинени от страх от загубата на земни постове. Нашия Господ заповядва: „Вие знаете, че управителите на народите господаруват над тях, и големците им властвуват над тях. Но между вас не ще бъде така“ (Матей 20:25, 26).

„Но ако в сърцето си имате горчива завист и крамолничество, не се хвалете и не лъжете против истината. Това не е мъдрост, която слиза от горе, но е земна, животинска, бесовска; защото, гдето има завист и крамолничество, там има бъркотия и всякакво лошо нещо. Но мъдростта, която е отгоре, е преди всичко чиста, после миролюбива, кротка, умолима, пълна с милост и добри плодове, примирителна, нелицемерна“ (Яков 3:14 – 17).

„Не се впримчвайте в сребролюбие; задоволявайте се с това, що имате, защото сам Бог е рекъл: ‘Никак няма да те оставя и никак няма да те забравя’; така щото дръзновено казвате: ‘Господ ми е помощник; няма да се убоя; Какво ще ми стори човек?’“ (Евреи 13:5, 6). Само това има значение за нас.

Източници (по англ. изд.):

1. *Копнежът на вековете*, с. 61.
2. *Пак там*, с. 61, 62.
3. *Духът на пророчеството*, т. 2, с. 26, 27.
4. *Пак там*, с. 28.
5. *Свидетелства за Църквата*, т. 5, с. 241, 241.

ПАРИТЕ

ЛЮБОВТА КЪМ ТЯХ НИ ЗАВЛИЧА

от Енрике Натарен

Дали историята не се повтаря отново? Злото ще победи ли накрая? Както нашият Господ Исус беше казал веднъж: „Никой не може да служи на двама господари.“

„Христос представи пред нас двама господари — Бог и света, и много ясно обясни факта, че е просто невъзможно за нас да служим и на двамата. Ако у нас преобладава интересът и любовта към този свят, ние няма да оценяваме онези неща, които повече от всичко си струват нашето внимание. Любовта към света ще измести любовта към Бога и ще подчини най-висшите ни интереси на светски цели. При това положение Бог не ще бъде издигнат в нашите чувства и посветеност, както ще бъдат нещата на този свят. Сатана се отнася по-предпазливо с хората, отколкото с Христос в пустинята на изкушението, понеже си е взел поука от онова поражение.“¹

Живеем във време, когато формирането на характера става доста сложно и трудно поради различни социални, религиозни и икономически фактори. Животът вече не е така прост, както е бил някога. Вниманието на човека бива отвлечано във всякакви посоки. Светът се е превърнал в един театър, в който преобладава материализмът и той измества интересите и нуждите на духа. Хората са въввлечени в една битка, разделяща човешката раса на две групи — едните се борят за оцеляване, а другите — за обогатяване. Битката е жестока и в нея изглежда, че само лукавите и най-безмилостните оцеляват или постигат себичните си цели.

Едно от най-големите предизвикателства за нас е отношението ни

към парите — било, когато са повече от нужното, или когато недостигат. С пари почти всичко може да се купи, но когато на тях се гледа като на най-важното нещо, това може да раздели семействата и да разбие браковете.

Какво казва Библията по повод парите и нашето отношение към тях?

Валаам

Да поговорим за един човек, който някога е бил пророк на живия Бог, но който поради неовладяна жажда за богатства предаде принципите, които го бяха направили слуга на Йехова.

Духът на пророчеството заявява: „Когато Валаам, съблазнен от обещанието за богата награда, упорити магьосничеството си против Израил и чрез жертвоприношения на Господа искаше да прокълне Неговият народ, Божият Дух попречи да бъде изговорено така желаното зло. Той бе принуден да възкликне: „Как да прокълна, когато Бог не прокълна? Или как да хвърля презрение, върху когото Господ не хвърля?... Дано умра както умират праведните и сетнините ми да бъдат както техните!“²

В историята на Валаам виждаме как заради земните облаги този човек, някога бил Божи слуга, предаде вярата си. Той се включи в заговор срещу народа, когото Бог бе благословил. В опита си да ги прокълне или да ги накара те сами да си навлекат проклятието, той представи

доводи, каращи обикновените хора да се съмняват и използвайки прелъстяването като стратегия, постави пред най-невнимателните и не-смислените души изкушения, които така да объркат сетивата им, че неговият план докара отрицателни резултати за Божиите люде.

Да разгледаме детайлите на Валаамовия заговор срещу Божия народ:

„Валаам знаеше, че благоденствието на Израил зависеше от тяхното съобразяване с Божия закон и че нямаше друг начин да им докара проклятието, освен да ги накара да съгрешат. Той реши да си осигури Валаковата награда и издигнатото положение, което желаше, като подучи моавците какво да сторят, за да докарат проклятието върху Израил. Той посъветва Валак да обяви идолско празненство в чест на техните богове и да убеди израилтяните да присъстват, за да се насладят на музиката. Тогава най-красивите мидянски жени трябваше да прелъстят израилтяните да престъпят Божия закон, да се покварят и да им повлияят, та да принесат жертви на идолите. Този сатанински съвет имаше много добър успех. Понеже мнозина от израилтяните считаха Валаам за Божи пророк, той успя да ги убеди да се присъединят към него на празненството, да се смесят с този идолопоклонски народ и да съучастват с Валаам в поклонение на идолите и в блудство.“³

Всичко това се случи, когато Божият народ бе при р. Йордан, точно

преди пресичането ѝ и влизането в обещаната земя. Когато победата трябваше да бъде завършена, Сатана нанесе тази ужасна атака срещу Божиите люде.

„Мнозина от народа последваха Валаам, за да погледат празненствата. Осмелиха се да стъпят на забранена почва и бяха оплетени в примките на Сатана. Опиянени от музиката и танците и подмамани от красотата на езическите весталки, те отхвърлиха верността си към Йехова. Като участници във веселието и празнуването се опияниха с вино, което притъпи сетивата им и разруши бариерите на себевладението. Дадоха пълна свобода на страстите си и осквернявайки съвестта си с блудство, бяха подмамани да се поклонят на идоли. Принесоха жертви на езически олтари и участваха в най-неморални ритуали.

Не беше минало много време и отровата се разпростря из стана на Израил като смъртоносна зараза. Онези, които биха победили враговете си в битка, бяха победени от хитростите на езически жени. Народът изглеждаше обезумял. Управниците и водачите бяха сред първите, извършили престъплението, и толкова много хора бяха виновни, че отстъплението стана всенародно. 'Израил се привързва за Ваалфегора' (виж Числа 25 гл.).“⁴

Как е в днешно време?

„Ето, ръката на Господа не се е скъсила, та да не може да спаси, нито ухото Му отъпяло, та да не може да чува; но вашите беззакония са ви отлъчили от Бога ви, и вашите грехове са скрили лицето Му от вас, та не ще да чува“ (Исаия 59:1, 2).

Когато четем горните редове в контекста на днешното време, прилагайки го, например, към великата американска нация, която от дълго време е ръководещата в свободния свят, можем да видим, че САЩ (и много други страни по света), се намират в сериозна криза. Пророк Исаия дръзко посочи греховете в неговото време. При един по-внимателен преглед, можем да забележим ясни паралели с греховете в нашето съвремие.

Случилото се с народа на Израил се повтаря и с Америка – народът, който е станал плячка на съблазняване, разпуснатост, неморалност и прекомерното желание за притежаване на богатства. Хората – били те политици, правителстве-

ни служители, цивилни, военни и религиозни фигури – са омагьосани от изкушенията, които ги карат да забравят дълга си към Бог и нация. Този феномен се е разпрострял толкова нашироко, че моралните и духовни способности на обществото са почти на изчезване.

През втората половина на 20 в., когато светът се отвращава от смъртта на милиони души вследствие на геноцид, страдания и войни, обществото потърси глъдка въздух, развлечение и отмора. Почвата бе идеална за социална промяна – за едно общество, което да се организира около всичко друго, но не и Бога. Гражданите станаха пленници на забавленията, спорта, новинарския свят с неговите лъжи, преувеличения, клюки и пристрастия – всичко това замислено с една-единствена цел – да държи хората в унес и в невъзможност да проявят духовна проникателност. Точно както древният Израил последва Валаам в просперитета, удоволствията в свободното време и духовния упадък, днешна Америка (а под нейно влияние и други народи) се отдалечи от Бога в търсенето на богатства, удоволствия и незабавно удовлетворяване на желанията на цената на своята душа.

Обществото поглъща всякакви измами. Точно както в дните, когато Валаам успя да вмъкне погрешни идеи относно истинското поклонение на Бога. Отровни философии биват поглъщани от всяко ново поколение. Хората са хванати в мрежата на беззаконието. Млади и стари не могат да разберат, че парите, дрогата, алкохолът, порнографията и сексуалната неморалност ги държат в плен като роби на Божия враг.

Много хора обаче придобиват опитността на Валаам и със сигурност жертват и много други души покрай себе си.

„Валаам продаде децата на Израил заради обещаната награда и погина с народа, чиято благосклонност бе спечелил на цената на пожертваните двадесет и четири хиляди израилтяни.“⁵

„Валаам „обикна заплатата на неправдата“ (2 Петр. 2:15). Грехът алчност, за който Бог заявява, че е идолопоклонство, го бе направил приспособленец и точно чрез този грях Сатана спечели пълен контрол върху него. Това е, което причини падението на Валаам. Изкусителят винаги примамва със светска печалба и почести, за да съблазни чове-

ците да не служат на Бога.“⁶

Поради обезумялото им желание за материални печалби и земни облаги, водачите на нацията постепенно продадоха народните ценности и принципи, поробвайки я под чужд господар. Сатанинските планове успяха чрез държавното законодателство да отделят, например Америка, от страха от Бога и от принципите, които, ако се спазваха, щяха да направят нацията наистина велика. Ще разгледаме само няколко примера.

За период от около половин век настъпиха фини, но драстични промени в САЩ, които разтърсиха страната из основи:

- През 1962 г. Върховният съд на САЩ отсъди, че доброволната молитва в държавните училища е противоконституционна.

- През 1963 г. Върховният Съд прекрати изучаването на Библията в училище.

- През 1980 г. поставянето на Десетте Божии заповеди на видно място в държавните училища бе обявено за противоконституционно.

- През 1982 г. Съдът забрани преподаването в училище на библейското сътворение.

За един период само от двайсетина години Бог бе изхвърлен от държавните училища, както и от лексиката (думите) с която да бъдат обучавани младежите.

Как хората от онова поколение оцеляха при такава атака? Тогавашните деца са родители днес. Те бяха отрицателно повлияни от развалата, която им причини упадък, който изглежда се влошава с всяко следващо поколение. Дългът към обществото е заменен с личния успех, християнският дом – със свободната любов, християнската духовност е подменена от разни положителни утвърждения, а финансовата отговорност – от бързото забогатяване. Жертвите на малките решения, взети от лидерите, ръководени повече от амбицията, отколкото от принципа, са много и продължават да се увеличават с всеки изминал ден.

Днес стремежът към парите се е усилил до такава степен, че се е превърнал в една неконтролируема алчност, разпространяваща поквара, разнасяща се по всички нива на обществото. Когато няма Бога, една нация може да последва каквато и да е идея или водач, обещаващ напредък, мир и развлечения. Водачите дават тези обещания само и само да стигнат до коридорите на власт-

та, водейки народа към по-нататъшна поквара и морален разпад. Необузданият стремеж към богатства и удоволствия е довело обществото до морална и духовна развала.

„Ето го изповядващият се за слуга на живия Бог, седнал в компанията на идолопоклонниците, на празненство, посветено в чест на техните божества. Този безбожен пророк наистина се продаваше за обещаното богатство. Тук имаме изображение на голямата слепота, която ще дойде върху умовете на онези, които жертват вечните си интереси, заради любовта за печалба. Характерът на Валаам бе изпробван и опитан, и бе намерено, че е само мед, що звънти. Чистото злато на принципа и твърдата почтеност бяха изчезнали и се проявяваше само един неблагоприятен метал.“⁷

Точно както народът на Израил падна в изкушение и последваха чужди богове, така и американският народ върви по същия път и бъдещето му не е особено обещаващо, ако не се предприемат решителни промени към по-добро.

Хората, контролиращи правителството и националната икономика си играят с бъдещето на цяла една нация, като в същото време отвличат вниманието на масите, използвайки всякакви средства, за да ги управляват според както си искат.

Америка – известната със свободата си под Бога нация, напоследък води останалата част от света да се отрича от небесния Бог. Фалшиви пророци, прогласяващи мир и просперитет замаят едно покривало, скриващо физическата, моралната и духовната смърт. Хората следват тези лъжливи пророци на напредъка, както израилтяните се осмелиха да последват Валаам, лъжливия пророк, който ги доведе до погубване на душите им. Когато се намерим на прага на небесния Ханаан, Божият враг ще подеме голяма битка, повеждайки повече пленници към унищожение и оплитайки ги с омайващи обещания, които ако биха били изпълнени, пак не биха донесли удовлетворение на получателите им.

„Политиката на света се състои в придобиването на пари и предимства по всякакъв възможен начин. Натрупването на светското богатство е амбиция на светските хора. Целта на последователите на нашия Господ Исус Христос е да станат Христоводобни по характер чрез себеотрицание и саможертва.

Те държат погледа си върху небесните богатства, които могат придобият чрез отхвърляне на земното съкровище в полза на небесното. Има и условия: Който ще бъде Мой ученик, нека се остави от всичко и последва Мене. Дръжте погледа си върху Христос и следвайте пътя, по който Той води.“⁸

Историята ще се повтори

„С приближаване към края на земната история Сатана ще работи с всичката си сила, по същия начин и със същите изкушения, които той използва при древния Израил, тъкмо преди да влязат в Обещаната земя. Той ще поставя примки за тези, които претендират, че пазят Божиите заповеди и са почти на границите на небесния Ханаан. Той ще употреби до краен предел своите сили, за да впримчва души и да напада Божия народ, атакувайки неговите най-слаби страни. Тези, които не подчиняват своите страсти на разума, тези, които позволяват на ума си да ги насочва към задоволяване на ниските плътски страсти, Сатана е решил да унищожи чрез своите изкушения и да поквари душите им чрез разпуснатост. Неговата цел са не само маловажни и неизвестни лица, но той употребява своите примки и чрез онези, които може да привлече като свои агенти, за да прелъстяват и подбуждат човеците да вършат неморални неща, осъдени от Божия закон. Сатана воюва и срещу хора, които са на отговорни постове, проповядват Божия закон и чиито устни са изпълнени с аргументи в защита на Неговите заповеди, срещу които Сатана бе въстанал. Над такива той пуска в действие своите пъклени сили и своите агенти, за да ги събори чрез слабите страни на характера им. Той знае - който отстъпи в едно, е виновен във всичко и така постига власт над целия човек. Ум, душа, тяло и съвест биват въвлечени в погублението. Триумфът на Сатана е още по-голям, ако това лице е било вестител на праведността и е имало по-голяма светлина, или ако Господ го е употребил като Свой специален инструмент в делото на истината. Как ликува Сатана тогава! Как се величае! И как Бог бива обезславен!“⁹

Америка, редом с други народи по света има нужда от истински лидери, имат нужда да бъдат верни на Бога, на Неговия закон и на своите собствени души. Тези лидери трябва

да застанат на страната на правото не заради удобството и печалбата, а просто защото Бог и нацията го изискват. Божият глас трябва да бъде чул и в управленските органи и в църквата. Духовното разлагане може да бъде изцелено, моралният упадък може да бъде поправен, само ако водачите на народа следват своя Създател.

Примери като Исус Навиев

„Нито едно петно нямаше върху характера на Исус Навиев. Той беше мъдър водач. Животът му бе изцяло посветен на Бога. Преди да умре, той събра еврейското общество и, следвайки примера на Моисей, той припомни пътванията им през пустинята, както и милостивото отношение на Бог към тях. След това се обърна красноречиво към тях, като им припомни как моавският цар воюва срещу тях и извика Валаам да ги прокълне, но Бог не склони да послуша Валаама, а даже ги благослови (по Числа 24:10). После им каза: 'Но ако ви се види тежко да служите Господу, изберете днес кому искате да служите, - на боговете ли, на които служиха бащите ви от татък реката, или на боговете на аморейците, в чиято земя живеете; но аз и моят дом ще служим Господу' (Числа 24:15).“¹⁰

Нека се молим, щото Америка, както и други страни по света като нея, да се завърнат обратно към Бога, та опитността на Валаам да не се повтори в техния живот.

Нека помним, че парите, забавленията, светската слава и всичко, което се изправя против Божията воля траят само временно и ще прекратят своето съществуване. Най-накрая ще остане само Бог и само в Него има истински просперитет.

Източници (по англ. изд.):

1. Съвети към Църквата, с. 321.
2. Великата борба, с. 529.
3. Духовни дарби, т. 4А, с. 48.
4. Патриарси и пророци, с. 454.
5. Избрани вести, кн. 2, с. 332.
6. Патриарси и пророци, с. 439.
7. Знамения на времето, 2 декември 1880 г.
8. В небесните места, с. 300.
9. Адвентен дом, с. 327.
10. Духът на пророчеството, т. 1, с. 351.

ВРЕМЕ Е...

ЗАГОВОРЪТ ЩЕ БЪДЕ ПРЕСЕЧЕН В НЕГОВАТА ВРЪХНА ТОЧКА

от Ливиу Тудороу

Време е вече да приключи световната конспирация против Божието управление, подета в тъмнина и продължаваща вече хиляди години.

Господ Исус Христос предвиди последния сблъсък срещу гения на злото със следните думи: „Сега е съдба на този свят; сега князът на този свят ще бъде изхвърлен вън“ (Йоан 12:31).

Победата, извоювана от Господ Исус Христос за нас е твърде величествена. Не само от гледна точка на човека и на плана на спасението, но и като славна и изключителна победа, разбулваща истинската същност на заговора. Тя разкрива реалния мотив на огромния бунт и оправдава Божието име от всички лъжливи обвинения. Освен това подкрепя Божието несравнимо достойнство като

върховния Бог на любовта.

За съжаление, узурпаторът на Божията власт на Земята е „клонирал“ и умножил в милиарди пъти своята зла природа в лицето на човешките синове. Слава Богу, в противовес на това и Господ Исус Христос представя Своите верни, които са готови да живеят или да умрат за своя Спасител.

Днес е времето, когато „сред жителите на земята, разпръснати по всичките ѝ части, има и такива, които не са преклонили коляно пред Ваала. Подобно на небесните звезди, появяващи се само през нощта, тези верни люде ще започнат да светят, когато тъмнина ще покрие земята, и мрак племената. В езическа Африка, в католическите земи на Европа и Южна Америка, в Китай, в Индия, из морските острови и по всички неизвест-

ни кътчета на земята Бог Си е запазил едно ядро от избрани люде, които тепърва ще излъчват светлина в тъмнината, разкривайки ясно на отстъпилото човечество преобразяващата сила на послушанието към Божия закон.“¹

Скъпи читателю, ние живеем в най-тържествени времена, които отбелязват спирането на часовника на историята. Времето ще спре и махалото ще стигне до точка нула. Божията благодат ще бъде оттеглена. Всичко, което се е вършило в мрака, ще бъде изкарано наяве. Тогава никой няма да може да каже „Бях измамен“ или „Аз не знаех, защото не съм имал привилегията или възможността да зная истината за тези неща.“ Когато Господ Исус Христос дойде всеки отделен човек, живеещ на земята ще бъде наясно, че

е взел своето решение напълно съзнателно против или за големия архибунтовник. Много скоро никой няма да оспорва легитимността на Божието желание да помогне и спаси толкова хора, колкото биха позволили на Неговата благодат да работи в сърцата им:

„Целта на големия бунтовник винаги е била да оправдае себе си и да докаже, че Божественото управление е отговорно за този бунт. На тази цел той е посветил всичките сили на своя огромен интелект. Той действа целенасочено и систематично с чуден успех, подвеждайки големи множества да приемат неговата версия за великата борба, която от толкова дълго време вече се води. **В продължение на хилядолетия този водач на заговора е представял лъжата за истина. Но е дошло времето, когато бунтът най-после ще бъде потушен и историята и характерът на Сатана ще бъдат разкрити.** В това

последно усилие да се детронира Христос, да бъдат унищожени Неговите люде и да се завземе Божия град, **маската на архиизмамника ще бъде окончателно свалена.** Онези, които са се присъединили към него ще видят пълния провал на неговата кауза. Христовите последователи и верните ангели ще видят пълния мащаб на сатанинските машиниции против Божието управление. Той ще бъде обект на всеобщо отвращение.“²

Моето впечатление е, че съвсем неотдавна вече сме преминали в последния рунд и сме се насочили към последната криза. Да, много хора са си мислили, особено по време на война, че крайт вече определено настъпва, а в различни моменти в историята хората са викали на висок глас „Мизерикордия!“ („*Misericordia!* - Крайт на света е дошъл!“). Но този път няма да има връщане назад за човечеството. Едно много важно за-

явление, направено през XIX в. от американската авторка Елън Г. Уайт започва да става истински актуално за съвременното международно положение: „Последната възможност на Сатана **да поеме контрол над света е сега пред него** и той ще положи най-решителните усилия да постигне унищожението на земните обитатели.“³

Изявлението на Световния икономически форум (СИФ) относно бъдещето на човечеството, отправено чрез неговия основател Клаус Шваб и един от най-влиятелните съветници на форума, базиран в Тел Авив – д-р Ювал Ноа Харари, предизвика наистина много вълни в обществото. Проф. Харари направи някои много очевадни и прозрачни обявления относно бъдещето на хората, живеещи на тази планета.

Удивително е как изразът, споменат по-горе във вдъхновения цитат от Елън Уайт, излага на показ Сатанинската цел - „**възможността да поеме контрол над света е сега пред него**“ и на практика се изпълнява в публично направените декларации по различни поводи от атеистичния гений на науката на СИФ.

Проф. Харари потвърди в едно видео (в което говори по повод Ковид – 19): „Това ще убеди хората да приемат узаконяването на тотално биометрично наблюдение. Ако искаме да спрем епидемията, се нуждаем не само да проследяваме хората; но и да наблюдаваме какво се случва под кожата им.“⁴

В подобен ред на мисли е и следното му изявление, подчертаващо концепцията за пълен контрол над човечеството: „Това, което виждаме към момента е как корпорации и правителства събират данни за това къде отиваме, с кого се срещаме, какви филми гледаме. Следващата фаза е наблюдаването на това какво се случва под нашата кожа... със същите разработени най-съвременни системи за наблюдение, установени дори в демократични страни, които допреди това са ги отхвърляли. Освен това наблюда-

даваме промяна в естеството на наблюденията. Предишните са се извършвали основно извън кожата. Сега ще бъдат извършвани под кожата. Правителствата искат да знаят не само къде ходим и с кого се срещаме. Преди всичко те искат да знаят какво се случва под нашата кожа – каква е температурата на тялото ни, кръвното ни налягане, какво е текущото ни медицинско състояние.

Сега човеците са развили още по-големи възможности от преди. Сдобиваме се с наистина божествени сили за създаване и унищожаване. Действително надграждаме човешките същества до богове; например, придобиваме силата да препроектираме живота... Човеците вече са животни, които могат да бъдат хакнати.“⁵

„Знаете ли,... цялата идея, че хората имат, нали знаете... те имат тази душа или дух и имат свободна воля и никой не знае какво се случва вътре в мен, така че каквото и да изберат – било то по време на избори или в магазина, това е моята свободна воля... С това вече е свършено.“⁶

И така, скъпи приятелю, можем да видим истинската цел на малцината, които са така обсебени от идеята за пълен контрол над ближните си, а в същото време повтарят старата лъжа на дявола: „ще бъдете като Бога“ (Битие 3:5).“

И все пак, колко е удивително как в момента се изпълнява следното откровение от 19-ти век, в което отново Божията вестителка обяснява:

„От 1845 г. опасностите, очакващи Божия народ са ми били разкривани от време на време и ми бе показано как те ще се усилят за остатъка в последните дни. Бяха ми разкрити опасностите чак до сегашното време. Велики сцени скоро ще се разиграят пред нас. Господ иде със сила и голяма слава. И Сатана е наясно, че на узурпираната от него власт скоро ще бъде сложен край завинаги. **Сега пред него стои последната му възможност да поеме контрол над света и той ще направи най-решителни усилия да**

изпълни своята цел за унищожение на обитателите на земята. Онези, които вярват истината трябва да бъдат като верни стражи на своя пост, иначе Сатана ще им даде измамливи причини и те ще изрекат мнения, които ще се окажат предателство на свещения дълг. Все повече и повече ще се разкрива враждата на Сатана против доброто. Той ще активира своите сили в това последно дело на бунт и всяка душа, която не е напълно предадена на Бога и опазвана от Божията сила, **ще се присъедини** към Сатана срещу небето и ще се включи в битката срещу Господаря на вселената.“⁷

Това ще доведе човечеството на прага на пълен колапс и ще подготви сцената за Второто пришествие на Господ Исус Христос. В кулминацията на жестокостта, великият Емануил ще се надигне в защита на Своите люде. Тогава ще бъдат разкрити истинските характери на този свят и геният, стоящ зад бунта срещу Божието управление ще бъде разбулен.

„Те са единомислени. **Ще съществува един общ съюз, голямо хармонизиране, конфедерация между сатанинските сили** ‘и предават на звяра своята сила и власт’ (Откр. 17:13). **Така ще бъде проявена същата тиранична, подтисническа власт против религиозните свободи и свободата на поклонение пред Бога според диктуването на личната съвест, каквато бе проявена от папството, когато в миналото преследваше дръзвящите да откажат да се съобразяват с религиозните ритуали и церемонии на римокатолицизма.**“⁸

Това ще бъде часът, когато славата на Божия Син ще се разкрие и следите от Неговото страдание на кръста ще залееят света.

От тялото, което бе прославено от Отца, особено от страната, която бе прободена от невежите римски войници, от лицето, което бе заплуто от заобикалящото Го множество, от дланите, протегнати в знак на любов към човешкия род, струи славата на Божия Син.

Тогава силите на мрака си мислеха, че могат да спънат плана на спасението, докато Господ висеше на кръста, осъден от един

покварен трибунал. Но именно това бе времето, когато отвъд Орион, пред трона на Отца небесният трибунал решаваше неотменимото осъждане на космическия „Варава“.

Божият Син умря на кръста, за да върне към живот ИСТИНАТА. На голготския кръст най-мирният и смирен – и единственият божествен – човек на земята умря, за да възкреси достойнството на човешката раса. На голготския хълм смъртната жажда накара Исус да извика „Жаден съм“, за да може ние да имаме вода във времето на скръбта. На Голгота Исус обърна сърцата на майките към синовете и каза: „Жено, ето син ти!... [Синко,] Ето майка ти“ (Йоан 19:26, 27).

Именно на кръста цялата вселена сложи край на мистерията на греха. Исус е славата на Отца и отпечатъкът на Неговия прекрасен, безупречен, Божествен характер. Мелодията, която ще пеем всеки ден през вечността ще бъде за слава на Исус.

Да ни помогне Господ да се подготвим за онзи велик ден, когато на светиите ще бъде дадено едно ново начало!

Източници (по англ. изд.):

1. Пророци и царе, с. 188.
2. Великата борба, с. 669.
3. Свидетелства за проповедници, с. 464.
4. <https://rumble.com/vxyfo5-yuval-noah-harari-the-covidcrisis-was-the-moment-when-surveillance-started.html>
5. <https://rumble.com/vz2ved-yuval-noah-harari-breakinggeneral-flynn-and-clay-clark-expose-the-man-elit.html>
6. <https://rumble.com/vthdl6-the-evil-transhumanismagenda-of-klaus-schwab-and-doctor-yuval-noah-harari.html>
7. Записки от живота на Елън Уайт, с. 323.
8. Мараната, с. 187.

ВЕСТИТЕЛ на Реформацията

орган на църквата

АДВЕНТИСТИ ОТ СЕДМИЯ ДЕН РЕФОРМАТОРСКО ДВИЖЕНИЕ

ул. Св. св. Кирил и Методий №74 1202 гр. София

За кореспонденция:

гр. София 1000 Пощ. кутия 614

e-mail: sdarm.bg@abv.bg www.sdarm-bg.org

ISBN 1312 - 1219

ОХРАНЯВАН ОТ ЦАРЯ НА НЕБЕТО

Пророк Даниил беше млад човек, който по времето на една война бе отведен от неговия дом и семейство в далечна страна. Със сигурност това бе много тъжно и трудно за него. Онова царство се наричаше Вавилон. А след една друга война, то стана Мидо - Персия.

Първият цар на Мидо – Персия бе наречен Дарий. В Библията четем, че: „Видя се добре на Дария да постави над царството сто и двадесет сатрапи, които да бъдат из цялото царство, и над тях трима князе, един от които бе Даниил, за да дават тия сатрапи сметка на тях, и тъй царят да не губи. В това време тоя Даниил се отличаваше от другите князе и сатрапите, защото имаше в него превъзходен дух; и царят намисли да го постави над цялото царство“ (Даниил 6:1-3).

Когато правите нещо добре, понякога може да се случват и изненади. Даниил беше евреин, а Дарий – не, но този цар видя, че Даниил така прекрасно вършеше работата си и беше толкова добър, че царят знаеше, че можеше да му има вяра.

Но, скоро се появи проблем: „Тогава князете и сатрапите се стараеха да намерят причина против Даниила относно делата на царството; но не можаха да намерят никаква причина или вина, защото той бе верен, и в него не се намери никаква погрешка или вина. И тъй, тия човеци рекоха: Няма да намерим никаква причина против тоя Даниил, освен ако намерим нещо относно закона на неговия Бог“ (Даниил 6:4, 5).

Гледай ти! Тези мъже се вбесиха, защото царят хареса Даниил повече от тях. Те не можеха да понесат мисълта, че обмисляше варианта да постави Даниил отговорник за цялото царство. Хората понякога са такива - много бързо стават завистливи.

И така, тези лоши мъже се опитаха да намерят някакъв начин да се отърват от Даниил, за да може те да станат големите началници, а не

той. Измамиха царя да подпише един закон, според който на всеки се забраняваше да се моли на какъвто и да било бог, освен на царя.

Даниил уплаши ли се от този закон? Престана ли да се моли на Бога? Не, не престана! Той обичаше Бога и открито Му се покланяше.

Заради закона Даниил трябваше да бъде хвърлен в една яма с гладни лъвове. Но повечето от нас вече знаят какво последва - Бог затупи устата на лъвовете, така че те изобщо не нараниха Даниил. Царят бе толкова щастлив! Той познаваше Даниил и знаеше, че именно неговият Бог го опази. И така, той изведе Даниил и наказа онези зли хора, които го бяха измамили, и хвърли тях в ямата с лъвовете. Животните много бързо ги погълнаха.

Защо се случи това? „Очите Господни са на всяко място и наблюдават злите и добрите“ (Притчи 15:3). Бог видя как тези завистливи мъже се отнесоха злобно към Неговия слуга Даниил и ги погуби. Библията ни казва: „Не се раздражнявай поради злотворците, нито завиждай на ония, които вършат беззаконие. Защото като трева скоро ще се окосят, и като зелена трева ще повехнат“ (Псалм 37:1, 2).

Да, Бог защити верния Даниил. Той ще защити и теб, ако вярваш в Него. Не се притеснявай за това какво може да кажат или направят злите човеци против теб. Царят на Небето вижда всичко и ще те ръководи за твое добро така, както стори за Даниил!

